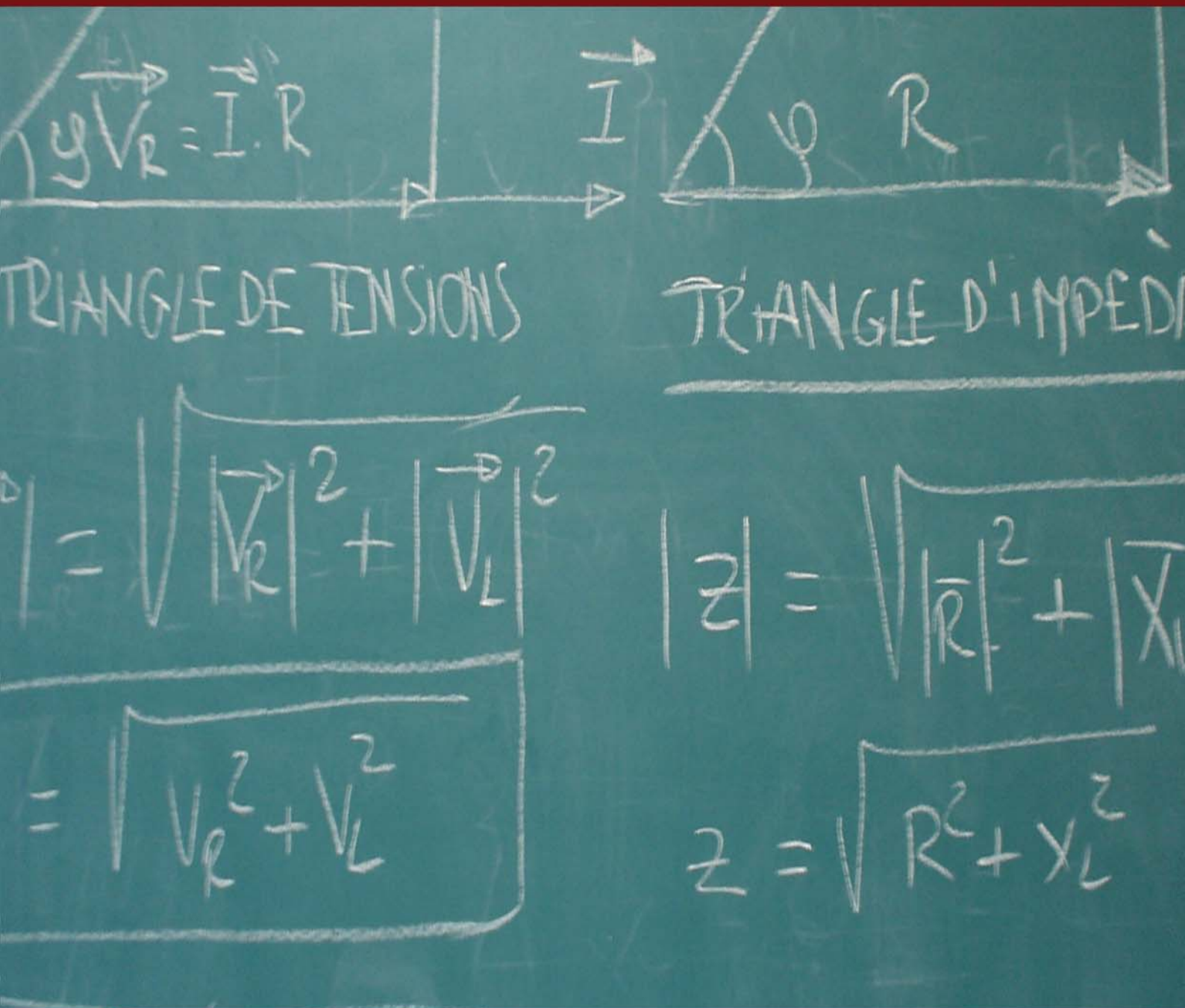

reviscola

La revista de l'IES Jaume Huguet · Antiga Escola del treball

VALLS

juny 2006

2

- **EDITORIAL**

- **REPORTATGE 3**
IATIC: l'aplicació d'un projecte

- **ENTREVISTA 19**
"El meu cotxe nupcial va ser un autobús"
"A mi la música em fa moure, em fa actuar, em fa sentir, em surt de dins"

- **DIÀLEG 22**
10 l mbl: podries viure sense telèfon mòbil?

- **OPINIÓ 26**
Consum lliure?
Maltractaments
Malalties sobre la passarel·la
L'augment de pes en els nens: qui en té la culpa?
La meua veïna no té cabell
Aules sí, barraques no!
El que fan els diners

- **DES DE CASA 29**
Premi Baldiri Reixach
Orator: *Sweetly, Bitter, Choc, Choc*
Escoles verdes

- **RECERCA 33**

- **QUADERN DE VIATGES 37**
Viatge a Tenerife: 4t d'ESO
El CFGM de Comerç se'n va de creuer
Esquiada Espot Esquí 2006
Viatge a l'antiga Emerita Augusta
Viatge de final de curs a Maddrid

- **ET RECOMANEM... 44**

- **FLAIXOS MUSICALS 49**

- **TIRES CÒMIQUES 51**

TEXTOS, IMATGES I IL·LUSTRACIONS

Emília Fort
Rosa Güell
Jèssica Beltran
Marta Ruiz
Noèlia Rodríguez
Anabel Revelles
Anna Rufà
Montserrat Pérez
Sabina Puig
Manel Roig
Vicki Alcàntara
Núria Ventura
Jordi Tuset
Alberta Guardiola
Sònia Díaz
Maria Aranaz
Núria Domènech
Sandra Ramírez
Elisabet Oliver
Teresa Morales
Montse Montalà
Pilar Izquierdo
Fàtima Lladó
Ester Oliva
Roser Roselló
Maria Soberano
Montse Ruiz
Neus Salvat
Anna Sans
Joan Foguet
Lorena Farnós
Claustre Pallarès
Susanna Gassó

Sònia Tomegròs
Marta Pascual
Juan Pedro Luna
Ada Fargas
Marc Gassol
Adrià Martínez
Sergi Olivenza
Sergi Gavaldà
Aleix Linares
Maxi González
Aitor Guijarro
Joan Castellet
Pau Bonet
Bernat Villaró
Cristian Velásquez
Toni Marsal
Jesús Moreno
Emília Molas
Alumnes de CFGM de Comerç
Alumnes participants en
l'esquiada
Ariadna Bertran
Ada Fargas
Ceci Alfaro
Laia Aymerich
Maria Izquierdo.
Cristina Ayala
Natàlia Bofarull
Anna Canela
Ivan Cots
Laia Estrada
Anna Suñé

EQUIP DE REDACCIÓ

Isabel Bitria
Lilian Borràs
Lorena Farnós
Joan Foguet
Susanna Gassó
Antoni M. Marsal

Emília Molas
Jesús Moreno
Claustre Pallarès
M. Neus Salvat
Anna Sans
Núria Ventura

DISSSENY I MAQUETACIÓ
Nou Silva Equips, SL
www.silvaequips.es

IMPRIMEIX: Anfigraf, SA

D.L. T-343-2005

EDITA

IES Jaume Huguet-Antiga Escola del Treball

c/ Creu de Cames s/n · 43800 Valls

Tel. 977 600 938 · Fax. 977 612 565

e-mail: centre@iesjaumehuguet.cat

web: www.iesjaumehuguet.cat

AMiPA 977 603 560

ANESPRO 977 600 938

A bans d'escriure aquest editorial he fullejat un cop més el primer número de la nostra revista en què jo mateix exposava la importància de la coneixença mútua i la importància d'establir nous ponts de diàleg. Per què?

De fet, la resposta l'he obtinguda mirant les fotos que il·lustren la nostra revista. Aquestes fotos m'han fet adonar que, de raó, tan sols n'hi ha una: les persones, la nostra comunitat educativa.

Parlem de projectes, rebem premis, elaborem reportatges, donem opinions, fem entrevistes... Però, qui ho genera, tot això? Sens dubte, les persones. I amb quina finalitat ho fan? Amb la de servir les persones.

De vegades, ens passa allò que ens recorda la dita, que els arbres no ens deixen veure el bosc. Per això, quan tenim temps de reflexionar, ens adonem que tot és relatiu i que els esforços que els docents dediquem a les nostres programacions o als nostres

projectes en comú, si no arriben a les persones –i en concret als nois i noies, i a les seves famílies– no donaran fruit. No s'hauran establert els vincles educatius que tots desitgem.

Per aquest motiu, vull destacar dos dels projectes que aquest curs han esclatat amb més força, tant per la novetat com per la projecció entre els nostres alumnes; em refereixo al projecte d'Integració avançada de les Tecnologies de la Informació i de la Comunicació (IATIC) i el projecte d'Escoles Verdes. Programes dissenyats per persones amb visió innovadora i amb vocació de respecte pel medi ambient, i pensats per al nostre alumnat i per a les seves famílies amb un doble objectiu: d'una banda que els alumnes en puguin treure el benefici formatiu i curricular de les seves activitats d'ensenyament-aprenentatge i per altra banda que amb la seva projecció a casa s'estableixin els vincles educatius que tots desitgem, tant pel que fa referència a una millor adaptació a la

societat de la informació i de la comunicació del segle XXI, com per fer més sostenible el nostre estil de vida.

Que l'admiració i el respecte per cada un dels arbres en la seva dimensió única –les persones– ens permeti gaudir del bosc en el seu esplendor –la nostra comunitat educativa de persones.

JORDI Tuset VALLET
Director

reportatge: IATIC, l'aplicació d'un projecte

En el número anterior de *reviScola* informàvem de la participació del nostre Institut com a centre pilot en el projecte *Integració avançada de les Tecnologies de la Informació i la Comunicació en els processos d'ensenyament i aprenentatge* (IATIC).

Ara que ja tenim un curs de rodatge, amb tots els alts i baixos associats a una iniciativa d'aquesta envergadura, en voldríem fer un primer balanç. Per aquest motiu, el projecte IATIC és el tema del nostre reportatge. Hem pretès recollir les veus de tots els que hi estan implicats a la comunitat educativa del nostre centre, i també les de molts altres que hi treballen als seus instituts i que han orientat el professorat amb la seva experiència. També

ens agradaria subministrar elements per a la reflexió i per a l'anàlisi que ajudin a situar-se al voltant d'un tema tan actual. Ens hauria plagut poder comparar la dotació i l'ús educatiu d'aquests recursos amb altres centres de l'Estat espanyol, de la UE i de la resta del món; paradoxalment, tot i les noves tecnologies, això darrer no ha estat possible.

Del marc teòric se n'ha ocupat Emília Fort en el seu escrit "Les TIC i l'educació: una relació compatible?". A partir de textos d'autors com Umberto Eco, Begoña Gros, i José Luís Samper, i d'un estudi de l'Organització per a la Cooperació i el Desenvolupament Econòmic (OCDE), fa una anàlisi de l'estat de la qüestió: la inserció de

les tecnologies de la informació en la nostra vida quotidiana; la tecnolatria, o l'ús abusiu de les màquines, i l'addició a les noves tecnologies de la informació. Finalment, reflexiona sobre la integració de l'escola a les noves tecnologies.

Les veus dels implicats en el nostre centre –alumnes, famílies, professorat, equip directiu i tècnics–, les han recollit Montserrat Pérez, Anna Rufà, Anabel Revelles, Sabina Puig i Noèlia Rodríguez. Han elaborat enquestes, les han repartit, n'han fet el buidat i n'han extret conclusions. Més que cercar l'objectivitat absoluta, es pretenia palpar l'ambient i donar la possibilitat que tothom en digués la seva.

Mitjançant entrevistes personals,

Marta Ruiz i Jèssica Beltran ens ofereixen la perspectiva de tot un seguit de professionals i experts que al llarg del curs han passat pels diferents departaments del centre realitzant sessions d'orientació adreçades al professorat de l'Institut implicat en el projecte IATIC.

Manel Roig i Vicki Alcàntara s'han encarregat d'observar la implementació de les tecnologies de la informació i la comunicació en els proces-

sos d'ensenyament i aprenentatge a l'Estat espanyol, a la Unió Europea i, en la mesura que fos possible, a la resta del món. Es van confeccionar qüestionaris i es van traduir al castellà, a l'anglès i al francès; es van cercar adreces informàtiques de centres; se'ls va adreçar el qüestionari telemàticament... Tan sols restava esperar. La resposta, però, ha estat pràcticament nul·la. El text "Havia de ser fàcil" reflexiona sobre aquesta paradoxa.

L'"Anecdolari", de la professora de Llengua Catalana i Literatura Núria Ventura, amaneix el reportatge amb unes gotes de nostàlgia. Unes gotes amb gust de tinta i ciclostil, de paper carbó i de maquineta de fer punta.

Els alumnes de segon de batxillerat responsables del reportatge han invertit temps i esforços en l'elaboració. Tot plegat, però, ha valgut la pena: han fet una bona feina.

LES TIC I L'EDUCACIÓ: UNA RELACIÓ COMPATIBLE?

Des de fa alguns anys, i cada cop amb més celeritat, les ara anomenades Tecnologies de la Informació i la Comunicació (TIC), es van inserint al nostre dia a dia amb una intensitat gairebé incontrolable. Fins i tot podríem afirmar que renunciar a aquestes –a les TIC– també suposa renunciar a la pretesa evolució que la nostra societat, per a bé o per a mal, darrerament està experimentant. No està totalment a les nostres mans la capacitat de controlar aquest desenvolupament, però sí que hi està el fet de controlar-ne l'ús que tots i cadascun de nosaltres en fem.

És innegable que els progressos que s'estan duent a terme en el camp científic, en el tecnològic, en l'econòmic i, en definitiva, en els camps que avui en dia es consideren necessaris per al bon desenvolupament del país (hi contribueixen realment, al desenvolupament?) ens condueixen a un nou tipus de societat. A un nou tipus de societat on les formes d'accés a la informació, les formes d'oci, les condicions de treball, etc. estan canviant significativament. D'aquesta manera, es van generant dia rere dia noves formes de coneixement i comunicació, entre les quals podríem destacar les possibilitats que ens ofereix, per exemple, Internet.

En l'àmbit de l'educació –l'àmbit que ens ocupa– succeeix ben bé el mateix que comentàvem al començament. No és el fet de disposar d'equipaments tecnològics el que ens ha de preocupar sinó, com dèiem, l'ús que se'n fa, i la manera com aquests nous mitjans –que seguint el seu ritme s'estenen per tots els àmbits– s'adaptin a

Renunciar a les TIC suposa renunciar a l'evolució que experimenta la societat

l'ensenyament. Com sempre, les opinions són moltes i diverses i, possiblement, totes tenen part de raó en algun aspecte.

Abans de continuar, però, i deixant de banda un aspecte d'aquest tema en el qual a tothom li agrada posar cul·lerada –les patologies que comporta l'addicció a algun d'aquests avenços tecnològics–, el que farem serà parlar breument d'un punt prou important que hi té relació. Considerem que les TIC abasten un grup molt gran de mitjans i possibilitats que discrepen d'altres avenços tecnològics dels quals parlarem més avall. Així doncs, un ordinador, com sabem, té múltiples

funcions: s'hi pot treballar, jugar, buscar informació, escoltar música, realitzar tasques concretes amb programes especialitzats, etc. Decidir què fer-hi només és al nostre abast o, en el cas dels nens, a l'abast dels seus responsables.

D'aquesta manera, gastar-se uns quants diners a comprar una *maquineta d'oci* (que podria ser una Gameboy, una Play Station o qualsevol membre d'aquesta família) destinada a un nen o a algú amb poca determinació, pot esdevenir perillós, tant per la dependència que genera com per la possible marginació de les relacions humanes que pot comportar. Aquest exemple també és extrapolable al cas dels ordinadors, és clar. El que intentem dir és que, quan aquí ens referim a tecnologia, no pensem en aquesta mencionada forma d'oci que aniquila la imaginació, sinó que pensem en aquella vessant que pot ajudar a millorar, en un principi, l'ensenyament.

Reprent el fil del que dèiem més amunt, contrastarem els resultats d'una

El que ens ha de preocupar en l'educació no és el fet de disposar d'equipaments, sinó l'ús que se'n fa

investigació amb una opinió per demostrar les discrepàncies que existeixen respecte a la inserció d'aquestes noves eines destinades a l'educació. D'una banda, un estudi de l'Organització per a la Cooperació i el Desenvolupament Econòmic (OCDE)¹ afirma que l'ús de la informàtica contribueix a la millora dels resultats escolars, i es refereix tant a l'ús domèstic com a l'escolar. Diu, a més, que Espanya és un dels països que va a la cua en l'ús d'ordinadors i que part de l'endarreriment escolar és atribuïble a aquest fet.

José Luis Sampedro, per la seva banda, declara en una entrevista al *Magazine de La Vanguardia*² que "hemos caído en la tecnolatría. Los ordenadores en las escuelas no son la solución para mejorar la calidad de la enseñanza". Per argumentar la seva opinió es recolza en el fet que els nens d'avui en dia no llegeixen, no juguen amb altres nens i creu, també, que el destí de l'ésser humà serà, parlant en termes generals, servir les màquines. En la nostra opinió, Sampedro esdevé una mica massa contundent afirmant aquest seguit de coses –tot i que tampoc diu barbaritats–, ja que, si recordem allò que deïem just al principi, fent-ne un bon ús i sense excedir-se, la tecnologia pot perfectament ser un element útil a l'hora d'aprendre i, evidentment, a l'hora d'ensenyar.

La compatibilitat de la tecnologia amb l'educació no és senzillament una relació que puguem acceptar o rebutjar. Com ja hem comentat, actualment el desenvolupament va estretament

unit amb la tecnologia. Així doncs, si el que es pretén és estar al dia quant a allò que ens venen com a millora o desenvolupament, la tecnologia ha d'intervenir encara que sigui de forma subtil en qualsevol aspecte de la nostra quotidianitat. Perquè, quants de nosaltres no tenim càmera de fotos digital? Quants de nosaltres prescindim del telèfon mòbil? Segurament ben pocs.

De la mateixa manera que aquest fenomen s'esdevé en les nostres vides també s'esdevé en l'ensenyament. Un dels problemes existents, però, és la manca de reflexió sobre les repercussions educatives, tal com explica Begoña Gros³, especialista en la utilització de les Tecnologies de la Informació i la Comunicació en l'àmbit educatiu. Gros assenyala com, depenent del grau d'inserció de les tecnologies en el procés educatiu, alguns dels esquemes tradicionals relacionats amb l'ensenyament i l'aprenentatge es veuran trencats. Així, de la reflexió de la qual parlàvem se'n deriven alguns d'aquests *trencaments*:

En primer lloc, el professor o professora hauria de canviar, en part, el

seu paper i ser, tal com ella mateixa expressa, "capaz de crear y orquestrar ambientes de aprendizaje complejos" acompanyant, al mateix temps, els alumnes en aquest procés d'aprenentatge. És una realitat el fet que hi ha professors i professores que es queden, per voluntat pròpia, al marge d'aquesta nova iniciativa que ens ocupa. De fet, un dels punts que considerem rellevants és precisament aquest: l'ús de la tecnologia en l'educació no ha de ser imposat, sinó que cada ensenyant ha de tenir llibertat per decidir-ne la utilitat i la funcionalitat.

Segons l'OCDE, l'ús de la informàtica contribueix a la millora dels resultats escolars

En segon lloc, també hem de tenir en compte que, lògicament, la integració de les tecnologies no seria possible sense un canvi metodològic. Es tracta d'adaptar l'educació a les necessitats actuals i no només *fer ús de la tecnologia*. Tot això comporta la creació de nous materials, noves competències comunicatives, etc. En definitiva, nous mitjans i grans projectes que permetin, tant a l'alumne com al professor, de continuar tenint el seu rol amb un suport ben diferent, les TIC. Darrere de tot això hi ha un treball molt dur, perquè la relació tecnologia-educació és realment complexa i no hem d'oblidar que les persones continuen tenint el paper més important –fonamental, bàsic– en el procés d'aprenentatge, per part de l'alumne, i d'ensenyament, per part del professor.

Aquest darrer, el paper del professor, és, segurament, l'aspecte que més controvèrsia suscita. El fet d'adaptar l'educació a les noves tecnologies no ha de comportar la substitució del professor pel monitor de l'ordinador. Tampoc ha de substituir els tradicionals llibres de text ni eliminar l'escriptura –que ha estat, és i esperem que sigui una de les formes de comunicació no verbals més cultivades.

No obstant això, és totalment lògic que, tal com diu Umberto Eco⁴, la implantació de les TIC condueixi a tèmper la pèrdua de moltes coses que

Es tracta d'adaptar l'educació a les necessitats actuals i no només fer ús de la tecnologia

per nosaltres representen valors en elles mateixes, com per exemple la memòria, l'escriptura, etc. Ell mateix, havent-se qüestionat si un llibre pot ser substituït per un suport electrònic diu que "los libros continúan siendo indispensables, no sólo para la literatura, sino en todas las circunstancias en las que se necesita leer con calma, no sólo para obtener informaciones, sino para razonar sobre lo que se lee. La pantalla del ordenador no es lo mismo que un libro". Efectivament, els llibres no són eines que pensin per nosaltres

i, és precisament això el que els fa rellevants: el fet que estimulin noves idees.

Tal com podem comprovar, el debat existent sobre la funcionalitat de les Tecnologies de la Informació i la Comunicació com a eines didàctiques és aferrissat. Hi ha experts que les veuen com l'empenta que necessita l'educació per tirar endavant i millorar la seva qualitat; d'altres, ben al contrari, creuen que empitjoraran el sistema actual.

Actualment, s'estan realitzant diferents investigacions arreu amb l'objectiu d'intentar aplicar aquestes noves eines al camp de l'educació mitjançant experiències i, tot i que sembla que encara no hi hagi conclusions determinants, existeix la creença que l'aplicació de les TIC a l'àmbit pedagògic pot resultar profitosa si és ben utilitzada.

Les coses, en la seva justa mesura, no tenen cap motiu per esdevenir perjudicials. És per això que no considerem negativa l'aplicació de les TIC, sempre que no oblidem que la nostra condició d'éssers humans ens atorga potencialitats com ara pensar, raonar, deduir, etc. –entre d'altres de no tan bones. Accions que les màquines no poden realitzar i que nosaltres no hem de deixar d'exercitar perquè, si el moment en què deixem de fer-ho arriba, no hi haurà marxa enrere.

EMÍLIA FORT
2n BAT

NOTES

- 1 *El Periódico*, 25 de gener de 2006
- 2 *Magazine de La Vanguardia*, 23 d'octubre de 2005
- 3 GROS, Begoña. "De cómo la tecnología no logra integrarse en la escuela a menos que... cambie la escuela."
- 4 ECO, Umberto. *Da Internet a Gutenberg*. Conferència pronunciada el 12 de novembre de 1996 a l'Academia italiana degli studi avanza-ti (USA).

QUÈ N'OPINA...

JOSEP LLUÍS CAÑADILLA
Professor de Matemàtiques

“Un portàtil, a la llarga, resulta més econòmic que comprar els llibres cada any”

Quins avantatges presenta el projecte TIC?

El fet de poder fer un aprenentatge utilitzant ordinadors permet, per exemple, que els alumnes puguin fer exercicis segons el seu nivell i que l'ordinador els els corregeixi.

És un seguiment més personal?

Sí, i a més l'ordinador permet que hi hagi animacions, vídeos... i l'àmbit de consulta és molt gran: mitjançant Internet.

Hi haurà un moment, doncs, que no utilitzarem llibres de text?

Sí, i és un avantatge ja que un portàtil, a la llarga, resulta més econòmic que comprar els llibres cada any.

I pel que fa al teu departament [Matemàtiques], quines aplicacions li voleu donar?

Des del nostre departament tenim un programari específic: GEOGEBRA, EXCEL i WIRIS, que permeten fer

Matemàtiques i són una eina complementària. En lloc d'utilitzar regle i compàs utilitzarem el GEOGEBRA, en lloc de fer càlculs amb grans llistats de números utilitzarem EXCEL i en lloc de fer servir la calculadora convencional n'utilitzarem una de més potent, la WIRIS. Amb aquesta es poden fer exercicis més complicats i relacionats amb els gràfics (derivades).

Però al final no sabrem fer anar el regle...

El que passa és que haurem de canviar els continguts.

Per acabar, quines dificultats pot anar trobant aquest projecte?

Primer de tot, la maquinària encara no està al cent per cent i s'ha de cercar material. Després, caldrà habilitar els alumnes a aquest nou mètode d'aprenentatge. De totes maneres, però, la gent està molt animada a portar endavant aquest projecte.

R. MUÑOZ
Director de l'IES Torreforta

“M'agradaria que els equipaments del meu centre fossin com els de l'IES Jaume Huguet”

Com valoreu el projecte de les TIC al teu centre?

Jo el valoro positivament, però m'agradaria que els equipaments del meu centre fossin com els de l'IES Jaume Huguet. Seria ideal un ordinador per alumne, però no és així: hem de fer

treballar els alumnes en parella.

L'experiència que heu tingut fins ara, com l'avalues?

Encara que es poden millorar algunes coses, molt bona.

Què milloraries del projecte TIC?

Sobretot s'ha de millorar l'equipament de material. A vegades a la xarxa trobem pàgines poc fiables i s'hauria de dedicar molta més gent a elaborar els recursos. El Departament d'Educació s'hauria de creure realment el tema de les competències TIC i dedicar més diners, més esforç i més professorat a fer que tot això sigui possible.

Quina metodologia feu servir per

incorporar les noves tecnologies dins de les classes?

Tenim diferents maneres d'abordar les TIC a les assignatures. Acostumem a utilitzar molt el campus virtual. Els professors entreguen l'activitat i els alumnes passen per aquest campus; així estem connectats en tot moment.

Quins avantatges creus que té aquest projecte en l'aprenentatge dels alumnes?

Cada alumne és diferent, però en general la valoració és positiva. L'alumnat forma part d'una generació que anomenem la generació audiovisual; per tant, la seva motivació és molt més gran, ja que les tecnologies formen part de la vida quotidiana del jovent.

JORDI DOLÇ
Director de l'IES Bonavista i
professor de Llengua Catalana
i Literatura

“Les aules s’han de reconvertir en aules d’informàtica”

Quins avantatges i millores ens proporciona el projecte TIC?

L'avantatge principal és reconvertir les aules ordinàries en aules d'informàtica, que crec que és un avenç importantíssim. Però és complicat, perquè no tots els centres tenim la infraestructura necessària.

Per tant, s’ha d’instaurar a poc a poc...

Sí, cal un programari i una formació, i interès per part del professorat... Però, bé, jo sóc un dels convençuts que les aules s’han de reconvertir en aules d'informàtica.

Ha de desaparèixer l’aula convencional?

Desaparèixer no; reconvertir-la. Poder disposar d'una pissarra digital, que proporciona moltes possibilitats, o repartir ordinadors portàtils entre els alumnes per fer exercicis seria un gran avenç. L'aula seria una mena d'híbrid ja que, tot i que la informàtica no ho resol tot, és d'una gran ajuda.

Quins problemes es poden presentar?

Cal que la infraestructura i la instal·lació de les noves tecnologies sigui correcta; si no, poden aparèixer problemes a l'hora d'utilitzar-les. Si això es compleix, i tant alumnes com professors prenen consciència de com s’han d'utilitzar, serà molt favorable.

I, des del vostre departament [Català], quines eines del projecte TIC voleu utilitzar?

Bé, des del Departament d'Educació es posa molt de material a disposició de les escoles: programari, consulta, etc. Això és un gran avantatge, ja que és molt fàcil obtenir material de treball. Pel que fa al nostre departament podem disposar de diccionaris, exercicis d'ortografia, processadors de textos, consulta... Però és important, també, ensenyar als alumnes que no tot allò que es troba a Internet és correcte i que cal seleccionar-ho.

Què més voldries afegir respecte al projecte?

A part de la importància de la implicació d'alumnes i professors, crec que s’ha de procurar no abusar-ne, d'aquest projecte. És a dir, no és bona la visualització de textos llargs per pantalla, sinó que hi ha textos que s’han d'imprimir: no s’ha d'obligar a fer-ho tot per pantalla, ja que els alumnes es cansen i el resultat serà contra-productiu.

MISERICÒRDIA NOMEN
Professora de Matemàtiques
a l'IES Salvador Vila-seca de
Reus

“Intentem ensenyar aquells aspectes més abstractes que en una pissarra de guix no es poden explicar”

Com valoreu el projecte de les TIC al teu centre?

El nostre centre no duu a terme el projecte de les TIC, però ens agrada treballar amb les noves tecnologies. Hem

fet experiències puntuals a les aules. L'avantatge de l'IES Jaume Huguet és que té una dotació d'ordinadors molt important i això permet fer una actuació més global. Normalment els altres instituts no tenim aquesta dotació i anem fent.

L'experiència que heu tingut fins ara, com l'avalua?

Molt bona.

Què milloraries del projecte TIC?

Seria ideal que hi hagués més equipament als centres, com ara un armari amb portàtils, cosa que només teniu aquí, al vostre institut.

Quina metodologia feu servir per incorporar les noves tecnologies dins de les classes?

Nosaltres disposem de dues aules d'informàtica i de dues aules amb canons de vídeo. Els alumnes hi assisteixen algunes hores, no totes. Quan poden accedir a l'ordinador, els intentem ensenyar aquells aspectes més abstractes que en una pissarra de guix no es poden explicar.

Quins avantatges creus que té aquest projecte en l'aprenentatge dels alumnes?

Els alumnes s’han d'acostumar a les eines d'avui dia, i per això els ensenyem a fer-les servir. Crec que els ordinadors són una eina molt útil perquè et permeten treballar amb informacions molt més actualitzades mitjançant Internet.

JEAN-MARC SEGARRA

Professor d'Alemanys i coordinador pedagògic a l'IES Martí i Franquès de Tarragona. Professor associat d'Alemanys a la Universitat Rovira i Virgili

“L'ús de les TIC complementa l'aprenentatge de tipus tradicional”

Què opines de la incorporació de les noves tecnologies de la informació i la comunicació a l'ensenyament?

Que està bé i malament alhora. Bé perquè impliquen un gran avenç. Malament perquè impliquen molta feina per a tots i un gran esforç en termes del temps que hi esmercem. Les infraestructures són sovint un problema: tinc la sensació que, a cops, és com si ens haguessin donat piscines sense aigua; a vegades tenim de tot però no sabem nedar. Tampoc no podem oblidar que costa mantenir l'ordre a les classes on s'utilitzen recursos lligats a les noves tecnologies. Pel que fa a l'alumnat, ha d'aprendre a treballar en equip. Al meu parer, l'alumne n'extreu un aprenentatge que complementa el de tipus més tradicional.

JAUME GEBELLÍ

Professor de Tecnologia

“Alumnes més atents i més contents: millors resultats a final de trimestre”

Com valoreu el projecte de les TIC al teu centre?

El nostre pla estratègic està gairebé assolit. Ara per ara està més encaminat al que és la qualitat.

L'experiència que heu tingut fins ara, com l'avalua?

En general, molt positiva.

Què milloraries del projecte TIC?

Tot és millorable i a base de pràctica i d'experiència podem anar perfilant les coses que es necessiten canviar.

Quina metodologia feu servir per incorporar les noves tecnologies dins de les classes?

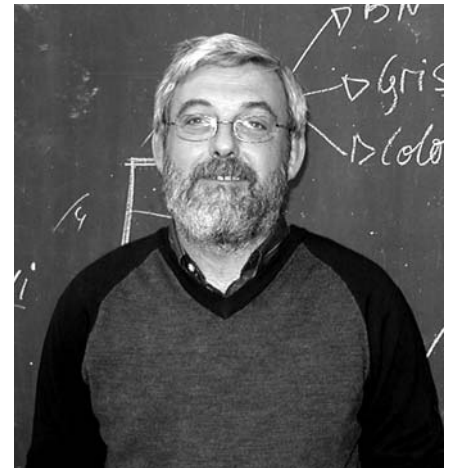
Intentem donar una teoria mínima i fer les classes molt pràctiques.

Quins avantatges creus que té aquest projecte en l'aprenentatge dels alumnes?

Els alumnes estan molt contents a la classe i s'hi senten bé. Això també fa que estiguin més atents i que les notes pugui a final de trimestre.

JORDI E. ABELA MIQUEL

Professor de Biologia a l'IES Gabriel Ferrater de Reus i coordinador de mitjans audiovisuals (MAV)

“És important que l'alumnat conegui el llenguatge dels mitjans audiovisuals”

Com veus la incorporació de les tecnologies MAV a l'ensenyament?

En la meua opinió, és important que l'alumnat conegui el llenguatge dels mitjans audiovisuals. Costa que els sàpiguen manipular. A més, manca dotació als centres, formació per al professorat, etc. La realitat es troba molt allunyada d'allò que les autoritats educatives estipulen com a continguts mínims en aquest camp, tant a primària com a secundària: normalment no s'ensenyen i tampoc s'exigeixen. El més corrent és que als centres es treballi d'esquena als coneixements que els alumnes puguin tenir en aquest camp, els quals, d'altra banda, solen ser desiguals.

VÀNIA MUÑOZ
Professora de Pedagogia a la
Universitat Autònoma de
Barcelona

“La tecnologia mai no ha de ser la protagonista en un procés educatiu: són els usuaris –docents i estudiants– qui en podran treure el profit necessari”

L'ordinador és el protagonista del projecte TIC. Quin suport representa en l'aprenentatge de l'alumne?

Per començar, és important aclarir que la tecnologia mai no ha de ser la protagonista en un procés educatiu. La tecnologia és un suport que pot ajudar a millorar els processos d'aprenentatge, segons l'ús que se'n faci. Les tecnologies, per elles mateixes, no són capaces de “fer” res; són els usuaris –docents i estudiants– qui en podran treure el profit necessari.

Les tecnologies, en el cas del projecte ComConèixer, representen un suport per al treball col·laboratiu, un

espai –mes enllà de l'aula– on compartir i discutir, amb la finalitat de construir coneixement a partir de les necessitats pròpies i d'aprenentatge de l'alumnat.

Si bé és cert que cal tenir un nivell bàsic en la utilització dels programes informàtics que s'utilitzin a l'aula o com a suport fora de l'aula, en general l'ús que puguem fer de la tecnologia en un context d'ensenyament-aprenentatge determinat, dependrà dels objectius d'aprenentatge, de les metodologies utilitzades i de factors externs que no estan necessàriament relacionats directament amb la tecnologia que s'utilitzi.

Hi ha prou material didàctic per a ordinador? És necessari que es creïn nous productes?

Per tal de respondre aquesta pregunta d'una manera encertada caldria saber què entenem per “material didàctic” i “programes”. Intentaré donar una resposta a la teva pregunta.

La creació de materials didàctics és un procés lligat al desenvolupament d'activitats amb objectius d'aprenentatge específics, tot i que en determinades activitats és possible utilitzar materials didàctics creats en altres contextos o per a d'altres activitats. També és cert que cada context pot crear els seus propis materials tenint en compte els seus objectius d'aprenentatge.

Igual com els materials didàctics, els programes que poden oferir suport als processos d'aprenentatge s'estan desenvolupant, ja que els fonaments teòrics que suporten els processos d'aprenentatge estan canviant. En la societat de la informació o del coneixement es tenen noves necessitats d'aprenentatge, ja que hi ha noves maneres de comunicar-se, noves formes de pensar i d'estructurar les idees, i, per tant, noves maneres d'aprendre. Això fa que s'estiguin desenvolupant noves tecnologies pensades per a aquests nous requeriments de la societat actual.

En general, el projecte TIC és eficaç per millorar l'aprenentatge?

L'eficàcia d'un projecte d'ús de tecnologies per a l'aprenentatge dependrà de la preparació docent –tant tecnològica, com metodològica i teòrica– i de diverses condicions que s'han de tenir en compte a l'hora de posar-lo en marxa: disposició de la tecnologia a l'aula, nombre de participants per activitat, tipus d'activitats realitzades, tipus de metodologies utilitzades, fonaments teòrics relacionats amb els processos d'aprenentatge que suporten l'adopció de metodologies determinades per a l'ús de les tecnologies seleccionades, etc.

Pel que fa al projecte KF: quins avantatges aporta respecte d'un ús de les TIC subsidiari de les explicacions del professor?

Com es pot deduir de la pròpia pregunta estem parlant no només de l'ús d'una tecnologia diferent, sinó d'una metodologia diferent a l'aula. El programa KF ha estat creat a partir de la teoria de construcció col·laborativa del coneixement; per tant està pensat per servir de suport a un procés d'aprenentatge que es basa en aquesta teoria. En aquest sentit els avantatges del projecte KF dependran dels objectius a aconseguir ja que es busca el desenvolupament d'habilitats per a la construcció del coneixement. En les metodologies en què el professor té un rol de protagonista, generalment l'objectiu està basat en una adquisició per part dels estudiants dels coneixements que el professor els “lliurarà”.

En la metodologia de construcció col·laborativa de coneixement, no es parteix del supòsit que el professor “tingui” un coneixement que hagi de “lliurar” a l'alumne: el docent és part del grup en el qual s'està construint coneixement, i això, a més d'afavorir la major comprensió dels continguts, permet que els estudiants explorin les seves pròpies necessitats d'aprenentatge i aprenguin a solucionar-les de manera col·laborativa; a més, desen-

voluparan habilitats de recerca, anàlisi, autoqüestionament, comunicació, autocrítica, autoavaluació, etc.

La importància del desenvolupament d'aquestes habilitats ve donada per les exigències de la societat actual, on el treball en grup és cada cop més present en diferents contextos i nivells, tant laborals com socials i on existeix cada vegada més una major diversitat cultural, cosa que exigeix un nivell de comunicació, comprensió i tolerància cada cop més desenvolupat per a l'assoliment d'una sana convivència.

L'organització curricular actual facilita la incorporació d'un projecte com el KF?

És important tenir en compte que l'actual organització curricular està basada en models pedagògics centrats en l'"adquisició" de coneixements; per tant hi ha, generalment, una divisió de continguts a impartir. Aquesta filosofia no encaixa amb la filosofia que suporta l'ús del Kforum, però és important tenir en compte que és possible, gràcies a l'ús de les tecnologies, desenvolupar eixos transver-

sals, és a dir, temàtiques que involucren més d'una assignatura, sense necessitat de realitzar canvis organitzatius de gran magnitud.

Si bé l'organització curricular, tal vegada, hauria de tendir a canviar els seus esquemes a causa de les necessitats socials i culturals actuals, també és cert que aquest serà un procés lent i gradual, que vindrà donat també per l'ús i la pràctica de diferents metodologies que en un futur marquin la línia de treball a seguir en els canvis que calgui realitzar en l'educació formal.

SEBASTIÀ GIRALT
Professor de Clàssiques

"Internet democratitza el coneixement"

"Internet i la incorporació de les TIC augmenta la motivació dels alumnes, permet la transversalitat de continguts i, sobretot, democratitza el coneixement

gràcies als entorns col·laboratius" –així de contundent es va mostrar Sebastià Giralt, autor del conegut portal de món clàssic Labyrinthus, quan va impartir una xerrada pràctica el passat 8 de març al nostre centre. La visita del professor de Clàssiques de l'IES Alella s'emmarcava dins de les sessions de suport TIC que han tingut lloc en el si dels departaments didàctics durant aquest curs. Va servir no només per conèixer els recursos TIC disponibles en l'àrea de Ciències Socials i Humanitats

sinó també per adquirir consciència de la importància pedagògica del treball en el si dels departaments. El portal del món clàssic Labyrinthus és, avui per avui, un autèntic referent del món de les llengües clàssiques per a tots els centres on s'imparteix batxillerat. Si voleu conèixer la mitologia grecoromana de més a prop, o bé voleu entrar dins de l'apassionant món de les llengües clàssiques, cliqueu www.xtec.cat/~sgiralt. Comprovareu que el llatí i el grec, com els vells rockers, mai no moren.

JOSEP M. MESADO
Professor de Ciències Experimentals a l'IES Joaquim Bau de Tortosa

"Les pràctiques virtuals i les simulacions per ordinador no podran substituir mai les manipulacions al laboratori"

Les simulacions per ordinador substituiran les pràctiques tradicionals?

Les pràctiques virtuals i les simulacions per ordinador no podran substituir mai les manipulacions al laboratori. Serveixen de complement.

Com organitzes les teves classes?

Els alumnes preparen manualment les diferents pràctiques que després

captien els sensors electrònics. El professor també pot dur a terme el seu muntatge, però no ha de substituir el de l'alumnat. Els alumnes poden prendre tota la informació amb dispositius electrònics (per exemple, amb llapis de memòria) i treballar la part teòrica i de càlculs a casa.

Com valores aquesta manera de treballar?

Requereix un esforç considerable per part del professorat i de l'alumnat, però als alumnes els agrada molt.

JÈSSICA BELTRAN
ROSA GÜELL
MARTA RUIZ
2n BAT

LES VEUS DELS IMPLICATS

Equip tècnic

Evidentment, havíem de preguntar a tots els professionals que han donat suport tècnic al projecte quina és la seva percepció respecte de la implementació de les TIC.

Les respostes als qüestionaris, que alternaven preguntes obertes i tancades, no han resultat gaire diverses: tots coincideixen en el fet que la seva feina ha augmentat considerablement i que els problemes principals els vénen per la banda de les impressores o pel sistema de la xarxa (manca de connexió...). Pel que fa als problemes generats pels alumnes que no respecten el material, els més habituals tenen a veure amb la desaparició de la bola dels ratolins.

Hem de dir que les respostes a les preguntes obertes són franques i divertides. Creiem que posen molt bon humor a la feina.

NOÈLIA RODRÍGUEZ
2n BAT

Professors

Les enquestes que vam passar al professorat que participa en el projecte IATIC posen de relleu força coincidència en la valoració que es fa del procés d'implementació i dels resultats que n'obtenen.

Així, majoritàriament, afirmen que la preparació de les classes fent ús dels nous recursos no els ha estat fàcil. Per contra, creuen que l'adaptació de l'alumnat no ha estat difícil.

Entre les valoracions positives destaquen que motiva l'alumnat perquè s'usen recursos atractius i que l'ensenyament de les matèries del currículum acadèmic pot enriquir-se amb nou material. Un 99% dels enquestats opina que les seves classes s'han tornat més interessants. Cal destacar,

també, que hi ha unanimitat a l'hora de considerar que afavoreix l'aprenentatge dels alumnes.

La majoria dels comentaris que ens han fet remarquen que es tracta d'un procés lent, d'adaptació contínua de professor i alumne, i no d'una feina de dos dies. Així mateix, són nombroses les observacions encaminades a remarcar que l'interès i l'esforç dels alumnes per aprendre continua sent primordial perquè les noves tecnologies no fan miracles.

ANABEL REVELLES
2n BAT

Famílies

Les noves tecnologies TIC, protagonistes del projecte IATIC que s'està implementant al nostre centre, són tema freqüent de conversa en diferents àmbits. Però, què en pensen els pares i les mares de l'alumnat de l'IES Jaume Huguet?

Per tal de saber-ne l'opinió vam passar uns qüestionaris entre els pares i mares dels alumnes de 1r i 3r d'ESO, els cursos més implicats en el nou projecte.

El buidatge posa de relleu que el 60% dels pares sap en què consisteix la iniciativa i, a més, la immensa majoria la valora positivament: creuen que aquest projecte afavorirà l'aprenentatge dels seus fills, ja que la dinàmica d'estudi es fa menys pesada. L'opinió d'un pare, en una de les enquestes, resumeix el parer general: "Els forma per competir en el mercat laboral i els dota de recursos útils en diversos aspectes de la vida".

A més, el projecte IATIC no només afecta els fills, sinó també els pares: el campus virtual fa accessibles des de casa recursos molt ben rebuts pels pares (control d'absències i incidències a classe, informació sobre les acti-

vitats del centre...). L'opinió predominant és que així poden mantenir un control més directe i fiable de l'evolució dels seus fills.

Tot i això, no tot són opinions positives. Alguns pares també pensen que, en certa manera, aquesta metodologia d'ensenyament i aprenentatge perjudica els seus fills, ja que molts alumnes es distreuen jugant, en lloc de treballar, i no estan per la feina que se'ls demana.

Quan vam elaborar les enquestes, vam pretendre també saber en quines cases els alumnes disposaven d'un ordinador amb connexió a Internet i podien, doncs, fer ús del campus virtual del centre. Les enquestes ens diuen que el 95,4% d'alumnes té ordinador a casa, però que, d'aquesta xifra, tan sols un 63,1% té connexió a Internet.

A més, encara que moltes famílies disposen d'Internet, això no implica ni que es connectin ni que entrin al campus amb gaire freqüència: un 43,1% dels pares mai es connecta al campus i un 23,1%, poques vegades. Això ens demostra que, tot i l'esforç que hi ha al darrere de la introducció de les noves tecnologies de la informació i la comunicació al nostre centre, bona part de la comunitat educativa s'hi mou amb poca desimboltura o no veu la necessitat de fer-ne ús.

De moment, tan sols vuit centres de Catalunya participen en el projecte IATIC, però el 92,3% dels pares creuen que es podria estendre a d'altres centres.

ANNA RUFÀ
2n BAT

Alumnes de 3r d'ESO

La immensa majoria dels alumnes de 3r d'ESO se senten més motivats realitzant una classe davant d'un ordi-

nador; per altra banda, un percentatge baixíssim dels enquestats, al voltant d'un cinc per cent, prefereix les classes tradicionals.

A la qüestió de si segueixen les instruccions del professor, molts han respost que sí; però alguns alumnes afirmen que "aprofiten" el temps a l'aula d'informàtica per jugar. D'altres comenten que poden fer les dues coses alhora: restar atents a la classe i distreure's! Tot i així, la majoria de l'alumnat segueix les instruccions del professor.

Gairebé tots els enquestats de 3r consideren que els recursos TIC són bons per donar suport per a l'aprenentatge i estan d'acord en l'aprofitament del temps mitjançant aquest sistema. Opinen que les classes són més atractives, cosa que fa augmentar el grau d'atenció a les aules i millorar així el rendiment. Asseguren que la presència continuada a les aules d'informàtica té diversos avantatges, com són l'ús de l'ordinador com a processador de textos, la rapidesa en la recerca d'informació, la netedat i polidesa del treball final...

També opinen que Internet és un suport excel·lent a la informació que el professor pot oferir. Molts alumnes creuen que les noves tecnologies són el futur i consideren que, per aquest motiu, és del tot encertat utilitzar-les a l'ensenyament. Un altre aspecte que consideren positiu és poder visualitzar virtualment el que estan estudiant, cosa que els ajuda a aprendre amb més facilitat.

La motivació dels alumnes ha augmentat. Tots estan d'acord que és una manera més divertida de fer les classes i els és més fàcil aprendre segons quins continguts davant d'un ordinador que no davant d'un llibre.

La visió dels alumnes cap al professorat és bona. Admeten que noten els professors una mica més tranquils: l'ambient a l'aula és favorable, els alumnes estan ocupats i, per tant, els professors treballen també més motivats. Els alumnes expliquen que controlar-los a tots i saber què fan en tot

moment és complex i difícil. Comenten que la voluntat dels professors per adaptar-se a aquesta nova dinàmica és molt bona, tant pel professorat que té un domini de l'ordinador com el que li costa més treballar d'aquesta manera.

Les activitats que realitzen en aquest àmbit són, bàsicament, la recerca d'informació i la pràctica d'exercicis relacionats amb les diferents matèries. Treballen també amb pàgines com l'edu365 i utilitzen mecanismes de la xarxa com els enllaços a la calculadora Wiris. Les assignatures que toquen més amb l'ordinador són Català, Castellà, Anglès i alguns crèdits variables.

D'aquestes activitats, les que més solen agradar als alumnes són les que necessiten connexió a Internet per cercar informació. I prefereixen les que són més pràctiques que no pas les teòriques. Pel que fa a quines matèries els agraden més seguint aquest sistema, sembla que hi ha una preferència cap a les llengües i les matemàtiques, però el resultat queda molt equilibrat.

Per altra banda, els agradaria que matèries com Música, Socials i Educació Física es fessin també utilitzant els recursos TIC. Segons l'opinió dels alumnes de 3r haurien de fer més classes virtuals, o almenys disposar d'una mica de temps lliure perquè cadascú pogués triar el tema o l'assignatura per treballar i aprendre.

MONTSERRAT PÉREZ
SABINA PUIG
2n BAT

Alumnes de 1r d'ESO

L'alumnat de primer es mostra més motivat en una classe utilitzant l'entorn TIC que no pas en una classe tradicional. La majoria d'alumnes segueix les instruccions del professorat. Alguns, però, reconeixen que, de vegades, es distreuen. La consciència sobre l'aprofitament del temps a les aules d'informàtica és pràcticament absoluta. Tot i així, alguns alumnes consideren que no aprofiten prou el temps.

Una minoria considera que l'entorn TIC no ofereix necessàriament gaire suport per a l'aprenentatge: manifesten que els ordinadors els distreuen i que en una classe "normal" aprenen més.

En canvi, la immensa majoria opina que a les aules d'informàtica el seu aprenentatge millora. Diuen que es diverteixen molt més, perquè trenca la típica rutina de les classes amb el professor, el guix i la pissarra. A l'aula d'informàtica aprenen a utilitzar els ordinadors: una eina imprescindible per al seu futur –i present– com a estudiants i professionals.

Sobre el professorat opinen que es mostra molt interessat en aquesta etapa TIC. Alguns alumnes opinen que veuen alguns professors molt ben preparats per resoldre qualsevol situació; a d'altres, en canvi, se'ls nota més pendents de controlar que els alumnes no malmetin el material que no pas de l'evolució de les classes.

Les activitats que els alumnes de primer realitzen a l'aula d'informàtica són, bàsicament, treballs, redaccions, qüestionaris, recerca d'informació... A la majoria els agradaria fer totes les assignatures a les aules d'informàtica. Preferirien fer activitats molt més lúdiques i reduir les explicacions teòriques. En definitiva: no haver d'escoltar tant i distreure's més.

ANABEL REVELLES
2n BAT

HAVIA DE SER FÀCIL

Amb motiu de la participació del nostre centre en el projecte IATIC, vam voler dur a terme un treball de camp que recollís la situació de les noves tecnologies aplicades a l'ensenyament en diversos centres del món. Havia de ser fàcil: ja se sap que les capacitats comunicatives de les noves tecnologies no tenen rival. Amb aquesta intenció vam elaborar un qüestionari, el vam traduir a diferents idiomes, el vam enviar per correu electrònic a més de seixanta centres de secundària d'arreu del món, tenint cura de cobrir tota la UE, totes les comunitats autònomes espanyoles i un nombre considerable de països representatius de les grans àrees culturals dels diferents continents.

El qüestionari es responia telemàticament i requeria, doncs, un esforç mínim per part de l'enquestat: en pocs dies, per tant, no ens havíem d'acabar la feina de buidatge. Tot i això, la res-

posta que vam obtenir va ser, en relació amb la quantitat de qüestionaris enviats, mínima, la qual cosa no ens ha permès de poder extreure conclusions fiables sobre aquest tema.

Així doncs, com que no podem oferir cap comparació entre la incorporació de les TIC en l'ensenyament a Europa i, posem per cas, a Amèrica del Sud, aprofitem l'avinentesa per fer una breu però necessària reflexió sobre aquesta xarxa d'informació global, altrament anomenada Internet. I és que no es pot negar el gran ventall de possibilitats comunicatives que Internet presenta –tampoc pretenem fer-ho–; però, de què ens serveix tanta capacitat comunicativa si tot sovint és només un acte unidireccional?

Efectivament, Internet ha impulsat brutalment la intercomunicació, i potser aquest excés de comunicació massiva ha provocat en els cibernetes una reacció d'escepticisme i descon-

fiança cap a tanta informació, tantes preguntes i tantes respostes. D'aquesta manera, el tradicional cara a cara, o fins i tot el correu ordinari, susciten en el receptor un especial interès i compromís que, amb l'arribada d'Internet, la comunicació per aquestes vies havia perdut.

Creiem, doncs, que cal valorar Internet com una de les eines més ràpides i senzilles de comunicació, però –tal com passa sovint amb tot allò que deixa de ser innovador i passa a ser quotidià– potser també està entrant en una espiral de decadència progressiva. Sense ànims de voler ser alarmistes, qui sap si d'aquí a uns anys Internet i els píxels formaran part d'allò que alguns anomenen "història".

VICKI ALCÀNTARA
MANEL ROIG
2n BAT

ANECDOTARI

En l'edició de *L'espai de l'estudiant* d'enguany bona part dels estands presentaven les seves propostes amb atractives pissarres digitals, canons de projecció, ordinadors portàtils... Hom té la impressió que és gairebé impossible estudiar sense imatge, sense color, sense moviment continu, sense connectar-se al món mitjançant Internet.

El nostre institut viu una progressiva i imparabile incorporació de les noves Tecnologies de la Informació i de la Comunicació (TIC) en el procés d'ensenyament-aprenentatge. Ha estat una incorporació ràpida, molt ràpida, que ha deixat conviure força pacíficament les posicions més immobilistes amb les més engrescadores, passant per l'acti-

tud prudent de la gran majoria, l'actitud d'incorporar-les sense enlluernaments gratuïts i innecessaris, ans aprofitant tant els avantatges virtuals com els avantatges que encara ofereixen el paper imprès, el protagonisme de la veu i del gest de cada professor, la personalitat diversa, en definitiva. Les sigles TIC no són necessàriament sinònimes de creativitat i d'innovació tecnològica. Són un recurs més. Ajuden, això sí, a agilitzar el procés d'ensenyament-aprenentatge. Però també desvetllen el perill d'endropir l'estudiant, que rep molt d'impacte visual, però que s'ha d'esforçar ben poc, per exemple, a prendre apunts –una pràctica molt útil per a no distreure's i seguir el docent. També malmeten i menystenen

l'oratòria i la personalitat del professor, en eclipsar-les una mica. Són qüestions discutibles, no cal dir. Però són reals i no estan pas superades. Vivim en transició. Totes les transicions són difícils, traumàtiques, i els canvis que tals transicions comporten requereixen temps per a anar-se perfeccionant de cara a una instal·lació definitiva, si finalment arriben a triomfar.

Val a dir que el nostre centre ha estat sempre un institut amb voluntat d'avançar, un institut obert al progrés. No pas endebades, durant força anys, fou un centre de Formació Professional de referència, que es preocupava de renovar la tecnologia per a millorar la pràctica als tallers. Val a dir que aleshores la mostra vital de la presència tec-

nològica la trobàvem gairebé exclusivament en els aparells del laboratori de Química, en les màquines dels tallers de Mecànica, d'Electricitat i de Fusteria. En les aules de Delineació i d'Administratiu la tecnologia era força més limitada. Passaven amb ròtrings i amb màquines d'escriure que mai no arribaven a ser elèctriques. I molt més mal parades quedaven, tecnològicament parlant, les matèries del bloc comú per a tothom, aquelles que no eren d'especialitat, qualificades –erròniament, és clar– d'assignatures teòriques. I són aquestes matèries les que precisament ara reben més impacte TIC.

En contrast amb la insistent voluntat actual a proporcionar formació i a implicar tot el professorat en el projecte d'Integració Avançada en les Tecnologies de la Informació i de la Comunicació (IATIC), suposo que trobareu divertides i fins i tot insòlites –vistes des de l'actualitat– un parell d'anècdotes (la que protagonitza un suplicat ús de la fotocopiadora i la que protagonitza una pacient acceptació de no poder disposar d'un projector de diapositives), les quals són incipients mostres de com costava desmarcar-se de la rutina, de com costava aprofitar i fer servir recursos diguem-ne paratecnològics, per dir alguna cosa. Situem-nos en els anys vuitanta, en la primera meitat de la dècada dels vuitanta.

Per aquells anys, de fet, ja teníem fotocopiadora al nostre centre. Una fotocopiadora que treia fotocòpies amb un paper grisós i antipàtic de tocar. A més a més, la impressió s'esborrava amb el pas del temps i s'anava tornant més i més borrosa. Però ja servia, ja. Val a dir que aleshores molts professors encara vivíem l'època d'aquell guix que feia tanta i tanta pols –aquell guix que provocava una sensació al·lèrgica i molesta–, l'època de dictar els exàmens, d'escriure els enunciats a la pissarra, de fer clixés per al ciclostil –una tècnica moderníssima per a fer les còpies dels exàmens!– i encara hi havia algú que, seguint l'estil més “kumbayà”, se servia de la impremta casolana, feta

amb gelatina i cola de peix. En conclusió: de fotocòpies, poca cosa. Imperava molt l'elaboració d'apunts a mà o a màquina, apunts personals, el criteri d'ampliar temes guiats pel professor i l'assídua consulta a les biblioteques. En tot aquest panorama de conformisme i de no-addicció a la fotocopiadora, destacava la tossuderia del professor de Francès, el Rafel, que exigia –amb tota la raó del món!– poder tenir accés directe i lliure a la fotocopiadora, perquè necessitava fer els seus muntatges d'exercicis per a les classes. Necessitava ampliar els exercicis del llibre de text, fer més clares i entenedores, més atractives, les explicacions de gramàtica; necessitava més imatges, que ell buscava arreu i que reproduïa. La fotocopiadora li era indispensable per a materialitzar el seu esforç. Per què no l'havia de poder fer servir si era del centre? Els responsables de l'equip directiu opinaven que si una màquina la toquen massa mans es fa malbé. El Rafel insistia que ell no tenia pas males mans, que era capaç de no fer-la malbé, que la volia utilitzar i no pas manipular ni destrossar! Però que no i que no!, deien ells. Proposà una altra solució: que el Departament d'Humanitats adquirís una fotocopiadora a compte del pressupost que tenia assignat. Els companys del seu departament no ho vèiem gaire clar, això de destinar el pressupost de dos o tres cursos a comprar una fotocopiadora que tan sols faria servir ell, ja que els altres en fèiem poques, de fotocòpies, i ja ens anava bé d'encarregar que ens les fessin si mai n'havíem de menester. No se'n va sortir, no; i això que s'hi entossudia afeïssadament i argumentava d'una manera molt raonada les seves queixes, tant en les reunions de departament com en els claustres. De tocar la fotocopiadora del centre, res de res. No el deixaren treballar, doncs, d'acord amb la seva metodologia. Almenys no li donaren cap facilitat per a fer-ho, cap mena d'al·licient. Tot eren traves.

Un altre exemple de reticència a incorporar el suport paratecnològic a

les aules ens el serveix l'anècdota del projector de diapositives del Manel, que aleshores exercia de professor de Religió. Alguns de nosaltres encara som capaços de recordar el Manel carregat amb una mena de bossa de viatge a l'espatlla, en què transportava un projector de diapositives, el carro per a les diapositives i les diapositives del cas. Caminava així, tot carregat, lentament i sense immutar-se gaire, d'una classe a l'altra, amunt i avall, com si res. Necessitava el projector per a les seves classes i, com que al centre no n'hi havia, el portava de casa i se'l tornava a endur. No recordo si també duia la pantalla o si ja feia el fet projectant a la paret mateix. No es va queixar mai. Tenia la paciència de muntar i desmuntar a classe tot el que necessitava, abaixar les persianes d'acord amb la claror que hi havia, perdre el temps a muntar i desmuntar... Tot, estoicament. I encara tenia l'amabilitat de concedir algun servei de préstec si algun altre professor li ho demanava. Més endavant, el centre ja comptà amb un parell de projectors de diapositives. I una mica més endavant, amb sala d'audiovisuals. I és que tot arriba.

La manualitat imperant a la secretaria també és destacable, en aquest sentit, perquè els ordinadors trigaren a arribar-hi. El soroll de les tecles de les màquines d'escriure treballant alhora, la gran quantitat de paper carbó que es feia servir, els papers de còpia de

color verd, groc, blau, gairebé transparents, i tants i tants documents escrits a mà –fixes dels alumnes, butlletins de notes, llistes de matrícula provisionals, expedients, actes, anotacions...– duraren molt de temps. Parlo dels documents escrits a mà i amb les lletres personalíssimes de Pons, de Ventura, de la Gudèlia i de la Maria del Carme –els funcionaris de secretaria que hi havia als vuitanta (la Maria del Carme encara en actiu). Ara ja tots els expedients són iguals, perquè hi ha ben poca cosa que es registri a mà. Tot és fet amb el mateix patró. No s'hi endevina, doncs, des de ja fa temps, ni la tremolor de la lletra de Pons quan ja era a punt de jubilar-se, ni les dificultats de visió de Ventura en alguna

etapa de la seva vida, ni la pulcritud de la lletra de la Gudèlia, ni la precisió i claredat amb què escriu la Maria del Carme, ni la paciència ni la laboriositat ni el toc personal de què tot quedava impregnat fins al punt que, quan ara regires calaixos buscant algun document d'aleshores, hi veus encara reflectida la persona. De vegades, malgrat tots els avantatges que ofereix la informàtica, costa de renunciar a tot això, més encara si aquesta secretaria l'has freqüentada. Els ordinadors també hi arribaren, és clar. Però tranquil·lament, molt tranquil·lament.

Heu d'entendre que a alguns de nosaltres ens costi de processar tot l'interès de tanta Tecnologia de la Infor-

mació i de la Comunicació alhora. Fins ara, la incorporació d'ordinadors al centre, la sala d'audiovisuals, l'hàbit de fer servir el vídeo, el DVD, etc. s'havia produït d'una manera pausada, gradual i fins i tot lenta. Ara hem entrat imparablement en una immersió TIC que sembla que no tingui aturador. I potser cal anar més a poc a poc. I potser cal conscienciar-nos que és un procés més lent que no sembla, si el volem explorar responsablement. I ho hauríem de fer bé, ja que tenim les noves Tecnologies de la Informació i de la Comunicació tan a l'abast. Com diuen els italians, *Chi va piano va lontano...*

NÚRIA VENTURA

REFLEXIONS ENTORN DEL PROJECTE IATIC

Organització i gestió d'un procés d'innovació educativa a partir de la implantació de les TIC en tots els àmbits de la comunitat educativa

Es canvis radicals que es produeixen en el segle XXI com a conseqüència del nou escenari social, econòmic, polític i cultural marcat pel fenomen de la globalització, i també, molt especialment, per la presència i l'impacte de les Tecnologies de la Informació i la Comunicació (TIC), plantegen, en l'àmbit educatiu, nous reptes a afrontar. Les implicacions de les TIC per a l'educació formal estan obligant a una revisió en profunditat del paper, les funcions i l'organització dels actuals sistemes i serveis educatius i, com a instruments psicològics per a l'aprenentatge, estan transformant les pràctiques educatives que tenen lloc en les institucions escolars.¹

El Departament d'Educació de la

Generalitat de Catalunya ha dut a terme en els últims anys diverses actuacions per a impulsar de forma decidida la incorporació de les TIC al món educatiu. Al nostre entendre, les principals accions que destacaríem en el nostre centre són les que fan referència als àmbits de les infraestructures, de la formació permanent del professorat i de la provisió de determinats continguts i serveis.

En l'actualitat, potser, el més necessari és fer un pas endavant en aquest procés, i fer recerca sobre qüestions clau centrades en els criteris i les condicions en què s'ha de basar el disseny i el desenvolupament d'una proposta global de centre que tingui com a objectiu promoure la integració

harmònica de les eines tecnològiques en els processos d'aprenentatge de l'alumnat i aprofundir en la incorporació quotidiana de les TIC en l'ensenyament i en l'avaluació.

A partir de l'experiència acumulada en el desplegament del Pla estratègic de centre durant els cursos 2001-2005, juntament amb la perspectiva oberta pel Projecte IATIC (*Integració avançada de les Tecnologies de la Informació i la Comunicació en els processos d'ensenyament i aprenentatge*) impulsat de forma pilot durant el curs 2005-2006 en el nostre centre, podem abordar la reflexió sobre alguns dels criteris i condicions que poden promoure pràctiques educatives innovadores en l'ensenyament secundari a partir de

l'ús educatiu de les TIC i de la mediació que tenen en la construcció del coneixement i en la realització personal i col·lectiva. Les valoracions que han presentat l'equip directiu i el conjunt de professors implicats en la innovació, possibiliten d'avançar l'estat actual dels coneixements sobre aquest tema en les següents direccions:

1. Les decisions estratègiques són necessàries per incidir en el procés d'implantació de les TIC

Apuntarem, succintament, algunes línies d'actuació que han estat valorades positivament per promoure el complex procés de la incorporació de les TIC en el centre:

- El centre disposa d'una infraestructura i d'un equipament suficient, cosa que ha possibilitat el procés de canvi.
- El treball en equip, poder comptar amb el suport de molts companys i coordinar esforços de treball.
- La concreció dels recursos humans docents i no docents, responsables de l'oferta conjunta de serveis especialitzats en la gestió de la infraestructura tècnica i informàtica; cal destacar el suport tècnic del Servei de Recursos i Suport TIC (SRiSTIC) del centre.
- L'establiment de l'organització, gestió i funcionament de les infraestructures TIC.
- L'articulació d'un model organitzatiu dels recursos humans, de la seva gestió, del seu funcionament i de les estructures de comunicació i coordinació.
- L'oferta de continguts i serveis de la intranet de centre. Promocionar-ne l'ús.
- Potenciar eines de suport que millorin les possibilitats de comunicació i de treball col·laboratiu entre els professors i entre els membres de la comunitat educativa.
- Democratitzar l'educació, un plantejament a l'abast de tots els alumnes: promoure un ús quotidià, normalitzat, responsable, no discriminatori i

potenciador de l'accessibilitat i la igualtat d'oportunitats per a tot l'alumnat i en tots els nivells educatius.

- Elaboració del pla d'avaluació de la innovació, amb la definició d'instruments per al seguiment i avaluació de l'experiència...

L'equip de professors de l'institut hem superat la resistència a la integració de les TIC perquè, de forma gradual però persistent, hem augmentat notablement les competències TIC i hem après a usar aquestes tecnologies en la vida quotidiana del centre: en els sistemes de comunicació i d'informació, i en els sistemes d'organització i de gestió.

2. Els mitjans tecnològics poden reforçar els recursos educatius més tradicionals

Desenvolupar les sessions de classe amb entorns tecnològics requereix conèixer aquestes eines i estar-hi familiaritzat, però alhora també requereix dominar temes pedagògics i didàctics sobre les potencialitats dels seus usos. Aquesta dificultat s'ha anat i s'anirà superant gradualment a partir de l'experiència en ambdós camps i en la seva interacció.

3. L'interès se centra a promoure un procés de reflexió sobre com utilitzar les TIC de manera eficient i en el vincle existent entre l'ús que se'n fa i les modificacions que es produeixen en les pràctiques educatives

L'èmfasi no recau en les pròpies característiques tecnològiques ni en la dotació en equipaments i recursos tècnics, sinó que recau especialment en el procés de presa de decisions sobre els seus usos com a instruments de treball intel·lectual i de relació. Les TIC poden ser utilitzades de manera profitosa per ensenyar i aprendre d'una manera nova, i constitueixen una alternativa a les pràctiques pedagògiques tradicionals. Decisions sobre el disseny i

desenvolupament d'accions formatives, sobre l'ús de continguts i recursos de la xarxa, la gestió d'eines telemàtiques del campus virtual per a la formació dels estudiants, la possibilitat d'accés dels alumnes als recursos educatius... emmarquen les pràctiques educatives que acompanyen els usos de l'entorn tecnològic. En línia amb el treball desenvolupat per Twining² destaquem tres aspectes bàsics d'anàlisi: el temps d'ús dels ordinadors sobre el temps total disponible per a l'aprenentatge, les intencions i els objectius a què respon aquest ús, i l'impacte que tenen en el currículum.

4. Les TIC són eines que tenen, o poden tenir, incidència sobre els processos de construcció del coneixement

Les tecnologies de la informació i la comunicació, amb característiques específiques com a instruments psicològics, proporcionen un mitjà de representació i de comunicació que pot introduir modificacions importants en determinats aspectes de l'aprenentatge, entre els quals destaquen les potencialitats per a representar, processar, transmetre i compartir la informació. Però per convertir la informació en coneixement, és necessari un treball personal d'apropiació i de confrontació amb altres, de complexos processos interactius i comunicatius.

5. Les TIC obren noves possibilitats en el pensament didàctic

Augmentar la significativitat de l'aprenentatge realitzat pels alumnes, a partir de la mediació que ofereixen els entorns tecnològics, requereix introduir canvis estructurals molt importants en el sistema educatiu i en l'organització del centre. Cal, per una banda, convergir en nous dissenys instruccionals per als currículums, i per l'altra, utilitzar metodologies actives que atorguin un paper més destacat als estudiants perquè s'impliquin en situacions, activitats i tasques que comporten autoregulació de l'aprenentatge individual i

de grup. Utilitzar i aplicar les TIC als processos d'ensenyament i d'aprenentatge pot transformar les relacions entre professor, alumnes i continguts.

6. Les TIC ofereixen la possibilitat d'una diversificació real quant a continguts i mètodes de treball

Les iniciatives educatives de cada professor, de cada departament, s'han organitzat per tal d'atendre una diversitat de necessitats i d'estils d'ensenyar.

El professorat ha estat capaç de considerar les possibilitats d'ús en un context didàctic, de pensar, per exemple, com estimular els alumnes a través d'Internet, o com donar respostes individualitzades i en grup.

7. Coordinar esforços de treball conjunt amb tots els actors implicats

Els estudiants, globalment, mostren una base sòlida de domini en les competències TIC, però necessiten ajuda per aprendre a treballar en aquests mitjans, i a comunicar-se i a col·laborar amb els seus companys. L'educació, tant al centre escolar com a la família, ha de proporcionar a l'estudiant pautes flexibles i racionals de comportament personal i social.

8. Alguns factors de resistència

Al nostre entendre, la resistència que professors i alumnes podem presentar en el procés d'integració de les TIC en la docència i l'aprenentatge és ocasionada, majoritàriament, per factors relacionats amb la tradició de l'educació. A continuació ens referirem a dos factors en concret, la tradició curricular i la tradició oral.

• La tradició curricular

Les noves formes de treballar amb mitjans digitals són difícils quan cal seguir un currículum que es basa en una progressió lineal de l'aprenentatge. La tradició curricular aplicada a la docència es fonamenta en la programació d'assignatures i plans d'estudi i en l'assignació predefinida d'activi-

tats. La integració de les TIC a l'aula requereix un nou tipus de currículum basat en una nova mirada als continguts, fonamentalment, amb l'aplicació de noves metodologies docents. Els programes curriculars no estan dissenyats per aquest entorn i no defineixen el marc adequat per a aquestes noves execucions. Ja hem constatat que hi ha continguts que són més fàcils de manejar digitalment que altres.

• La tradició oral

Els professors de les institucions educatives estem acostumats a la comunicació oral i directa. Estem en fase d'experimentar si la comunicació digital dóna tan bons resultats com la tradició pedagògica oral. Necessitem ensenyar als alumnes amb materials educatius diferents. Aquests nous desafiaments exigeixen canvis espectaculars en les competències d'escriptura i de comprensió tant del professorat com de l'alumnat.

També són destacables altres factors de resistència com els següents:

1. L'enorme esforç de dedicació horària i personal del professorat i que no queda contemplat en l'horari prescriptiu.
2. La manca d'unes directrius clares per part de l'Administració educativa.
3. El perill de realitzar un enfocament excessivament "tecnocèntric", és a dir, centrar els esforços en la tecnologia (més o menys sofisticada) i no en els seus usos.
4. La miscel·lània de recursos educatius disponibles a la xarxa.
5. La manca d'un conjunt d'indicadors per analitzar el grau d'ajustament entre els objectius pedagògics i les formes d'ús del software i del contingut digital.
6. La manca d'un plantejament psicopedagògic sota el qual s'elaboren els materials digitals i es proposen les activitats a realitzar. El valor pedagògic d'aquests mitjans neix en el context metodològic en el qual s'usen i no en les seves qualitats i

possibilitats intrínseques.

7. Els requeriments que el nou entorn TIC imposa en l'exercici de la professió docent.
8. La necessitat de compartir models d'ús educatiu en el centre escolar, a la família, a la comunitat, per ajudar a saber operar amb la informació, a representar-la, a processar-la, a accedir-hi... Dissenyar noves oportunitats i iniciatives de col·laboració i comunicació entre els centres educatius, les famílies i la comunitat, per fomentar un apropament entre l'educació formal i la no formal.
9. Al segle XXI han de conviure noves i velles alfabetitzacions. L'alfabetització lletrada, imprescindible, comparteix protagonisme amb l'alfabetització científica, tecnològica, audiovisual, informacional, multicultural, emocional, relacional... i tot això són nous reptes!

Com a resultats associats, pel fet que en l'actualitat s'evidencia una forta tensió entre els currículums tradicionals i l'enfocament obert que promouen les TIC, el projecte aportarà dades en relació al fet que la integració de les TIC en totes les matèries i activitats acadèmiques possibilita la capacitat innovadora per transformar i enriquir l'entorn pedagògic i, conseqüentment, la millora de la qualitat del sistema educatiu. Estem convençuts de l'interès del projecte i que l'experiència que estem duent a terme aportarà indicadors sobre com les TIC poden impulsar i facilitar el canvi curricular necessari per adaptar-se a l'era d'Internet.

EMÍLIA MOLAS

NOTES

- 1 Coll, Cèsar. "La societat de la informació i les tecnologies de la informació i la comunicació", dins *Tecnologies de la informació i la comunicació i pràctiques educatives*. Barcelona: Universitat Oberta de Catalunya, 2003. Edició en format web (UW03/10023/00892)
- 2 Twining, P. "Conceptualising computer use in education: introducing the Computer Practice Framework (CPF)", dins *British Educational Research Journal*, 28(1), pàg. 95-110, 2002.

“EL MEU COTXE NUPCIAL VA SER UN AUTOBÚS”

M. Rosa Ollé és una persona vitalista i activa. Exerceix de professora des que tenia vint-i-dos o vint-i-tres anys. I diria que n'està molt satisfeta. La feina que fa li agrada molt. La Rosa viu a Alcover, però és directora i professora del CEIP Les Moreres de les Pobles. S'ha avingut molt amablement a explicar-nos la seva trajectòria professional. L'entrevista ha estat plena de rialles; i de petites emocions, que li han anat venint mentre recordava el passat.

Explica'ns breument, si et plau, el camí dels estudis que feres per ser mestra.

Primer, cursar l'EGB, la Primària d'ara a La Selva del Camp. Després, estudiar, a l'Institut de Batxillerat Narcís Oller de Valls, BUP i COU. Tot seguit vingué la selectivitat... i de ple cap a la carrera de Magisteri, a l'Escola de Mestres de Tarragona. En acabar-la, el curs 1984, trobar feina de mestra era una mica complicat, perquè hi havia molt poques places lliures a l'escola pública. Per això, unes amigues i jo mateixa decidírem d'anar a Barcelona i matricular-nos a la Normal de Sants per fer la segona especialitat –la primera era Parvulari–, la d'Educació Especial. A Tarragona no l'oferien.

Quina fou l'assignatura que t'agradà menys, mentre estudiaves la carrera de Magisteri?

Potser... Psicologia. Més que no pas pel contingut, no m'agradava per culpa de professor que la impartia. Ens ho exposava tot d'una manera massa teòrica –la veritat– i jo trobava que tot allò que ens explicava no tenia ni solta ni volta.

Així, doncs, dius que en acabar la

carrera et costà de trobar feina?

Actualment hi ha molta demanda de mestres. En canvi, la gent de la meva promoció (1984), quan acabàvem la carrera, ens havíem d'esperar un any per a apuntar-nos a les llistes d'interinatge; i potser passaven dos o tres anys abans no et cridaven. Per això, ja he dit abans que optàrem, jo i les meves amigues, per continuar estudiant a Barcelona. Havíem de prendre paciència i esperar que ens cridessin quan ens toqués. Les llistes seguien un ordre d'antiguitat.

¿Vas començar a exercir de mestra en el teu poble mateix?

No, no. A Alcover sí que hi vaig fer les pràctiques de Magisteri. La meva primera feina, essent ja mestra, la vaig tenir en una Escola d'Educació Especial, a Santa Teresa, que ara es diu Garbí, al Vendrell. Vaig començar, doncs, treballant amb nens deficients.

I com hi vas anar a parar, a les Pobles?

Essent interina sempre vaig estar de sort, perquè, mentre a altres companys tan sols els sortien substitucions per a uns quants mesos, per a unes quantes setmanes o per a uns quants dies, ara ací ara allà, a mi sempre em van cridar per a treballar cursos sencers. Per exemple, a Torredembarra i a Valls. El curs 1991-1992 es va donar el cas que hi havia tot un munt de places per triar –més que res places per a fer substitucions temporals– donat que molts mestres que ja tenien la plaça amb propietat havien de fer cursos de reciclatge de català. Eren, però, substitucions d'un trimestre, a tot estirar.

Substitucions de curta durada. A mi no em va interessar, perquè estava acostumada a treballar tot un curs en la mateixa escola. Per tant, vaig optar per les ofertes de tot un curs, encara que fossin places en pobles molt petits i no gaire ben comunicats. No sé ben bé per què, em vaig fixar en la plaça de les Pobles. Sabia que era a prop de Valls. Val a dir que tot va ser una mica precipitat. L'endemà mateix de triar la plaça de les Pobles començava el curs escolar. O sigui que el mateix dia al vespre vaig anar a veure l'escola amb el meu xicot. Recordo que encara hi havia pintors i gent que mirava d'endreçar-la, perquè estigués ben a punt. Així va anar la cosa. I encara hi sóc.

Quant de temps fa que ets a les Pobles?

Deu fer cosa de catorze anys que hi sóc, a les Pobles. Va ser el primer curs que P-3 es feia a l'escola. Fins que hi vaig arribar jo, els nens de les Pobles feien els cursos de Parvulari a Santes Creus, a la guarderia.

Com funciona el CEIP Les Moreres?

Som conscients que la nostra escola funciona d'una manera diferent que la majoria de les altres escoles. Jo no dic que sigui millor ni que sigui pitjor. Tenim, això sí, una particular manera de treballar. Programem un projecte global d'acord amb un tema monogràfic. Enguany, per exemple, treballem la geometria. Els noms de les classes s'adiuen amb el tema: La rodona, La línia, El quadrat, El triangle... Fem exposicions tenint en compte aquest tema, és a dir que tot gira al voltant de

la geometria: les colònies, les exposicions, els treballs... El muntatge de la programació afecta tots els nivells escolars, des de P-3 fins a 6è. Durant tot el primer trimestre tothom treballa el mateix tema. I, durant tota la resta de curs, hi anem insistint amb el sistema d'entendre'l monogràficament en tots els cursos i en totes les matèries.

Quantes classes teniu?

La de parvulari, on hi ha P-3 i P-4; la de P-5 i 1r, que van junts; la de 2n i 3r; la de 4t i 5è; i la de 6è. Inicialment érem una escola unitària, és a dir que estàvem tots en un mateixa aula i amb una sola mestra. De mica en mica, hem anat aconseguint més mestres, alguns dels quals exerceixen d'especialistes en segons quines matèries. Per exemple, la matèria de Matemàtiques i la de Català les fan els tutors de cada classe; la

Núria imparteix Castellà a tots els cursos; la Marta, Socials, i el Ferran, Naturals. És molt més còmode i pràctic d'aquesta manera. Cada mestre pot programar la matèria de què és responsable per a tots els nivells, des de Parvulari fins a 6è.

Com és la mainada d'avui dia?

Avui en dia hi ha una bona colla de males peces, per dir-ho d'alguna manera. Costa de responsabilitzar-los que cal que es respectin entre ells. Trobo que es comporten com si fossin més petits del que realment són. Ens valem de càstigs constructius per a corregir-los. Fem –com tothom– el que bonament podem.

Parla'ns d'algun record especial.

Em recordo especialment del dia del meu casament. Hi vaig convidar la

col·legi en ple. Quan ara ho explico, la gent em diu que devia estar ben boja. El meu cotxe nupcial va ser un autobús. Els nens de l'escola em van cantar una cançó que havien escrit expressament per a mi. En aquell moment, els meus alumnes eren molt importants per a mi. Els considerava tan amics com els amics de la meva colla, com els amics de la meva edat. I és que el tracte era molt humà, molt directe. L'ambient era molt agradable. No ho sé, si ara ho tornaria a fer. Abans hi havia un caliu molt especial. Ara, és clar, ha canviat una mica. Per això considero que aquest record és molt especial.

ALBERTA GUARDIOLA
1r BAT

"A MI LA MÚSICA EM FA MOURE, EM FA ACTUAR, EM FA SENTIR, EM SURT DE DINS"

Quan vam entrar al cafè, el Xavier Llorach encara no havia arribat. Estàvem nervioses. Aviat és dit, això d'entrevistar un ex-component del grup musical Whiskyn's. Val a dir que jugava a favor nostre el fet que, fa cosa de dos anys, el tinguérem com a professor de guitarra. Però ara estàvem a punt de fer-li una entrevista.

És curiós adonar-se de com canvia la vida, oi? Precisament d'això vam parlar durant gairebé tota l'entrevista: dels tombs que dona la vida. Va ser una experiència genial. Xavier Llorach ens explicà que les coses no li han sortit pas tal com les havia planejades. Malgrat tot, és del parer que si un treballa tant com pot, si lluita aferrissadament per poder fer allò que realment li agrada, la vida mateix ja s'encarrega

de presentar altres alternatives per a pal·liar el fracàs dels projectes inicials. I creu que ben probablement aquestes alternatives acabaran essent millors que els primers plans, aquells plans que potser no s'han pogut aconseguir.

És una mica difícil de transcriure en l'espai d'una entrevista totes les sensacions i tots els pensaments que el nostre interlocutor va saber transmetre. I és una veritable llàstima que no hi puguem incorporar, a l'entrevista que transcrivim, un fitxer àudio (potser aprofitant els recursos TIC ens en sortiríem...) per a fer entendre més bé els seus raonaments. Però també hi podem trobar la gràcia, en aquesta mateixa mancança. D'aquesta manera cadascú podrà extreure'n i interpretar-hi allò que més li convingui.

Nom?

Xavier Llorach Garcia

Edat?

Trenta-tres anys.

Un llibre!

A orillas del río Piedra, me senté y lloré, de Paulo Coelho.

Un músic o un grup!

Els Cardigans, però hauria d'advertir que no m'agrada ser fan de ningú ni idolatrar a ningú. Si algú vol que sigui fan seu s'ho ha de currar.

Una cançó!

L'últim disc de Robbie Williams és molt bo, per exemple.

La pitjor cançó de la història!

La Macarena, amb diferència.

Una pel·lícula!

Bailando en la oscuridad.

Un color!

El verd.

Un número!

El 3.

Mar o muntanya?

Muntanya.

Un menjar!

Lasanya de verdures.

Una beguda!

El te.

Una fruita!

El plàtan, perquè es pela ràpid.

El got, mig buit o mig ple?

Mig ple.

Alguna superstició abans de tocar?

Cap, més aviat busco no tenir cap superstició, no dependre de res.

Una virtut!

Sóc treballador.

Un defecte!

Que sempre estic ocupat, mai no tinc temps per a res. Jo diria que això està relacionat amb la virtut de ser treballador.

Quan vas començar a interessar-te per la música?

Doncs, més o menys a vuit anys, que va ser quan vaig començar a demanar als meus pares que em portessin a música. Però no hi vaig anar fins que tenia onze anys.

Què és, per a tu, la música? Què la diferencia de les altres arts?

És una cosa molt personal. A mi m'arriba molt més la música que no pas cap altra art. Veure un quadre és molt bonic, però a mi la música em fa moure, em fa actuar, em fa sentir, em surt de dins; és una qüestió més intensa...

Et vas iniciar ja amb la guitarra?

De fet, vaig començar amb el piano, amb un d'aquests pianos elèctrics, però quan va ser l'hora de la veritat el vaig canviar per la guitarra. Sabeu què passa? Que un piano normal val "mig quilo"; i una guitarra, deu mil pessetes.

Toques altres instruments?

No. És el que sempre dic: si vols fer bé una cosa t'hi has d'especialitzar. És com si un metge podòleg volgués operar-te el cor. Li ho deixaries fer?

I altres instruments de la família de les cordes?

Doncs, sí. D'instruments que tenen la mateixa tècnica que la guitarra toco el baix, la guitarra acústica, la guitarra elèctrica, el banjo, la bandúrria...

Quins estudis has cursat?

Vaig estudiar per a tècnic electricista a l'antic FP, l'actual IES Jaume Huguet. Paral·lelament estudiava primer de música a l'Escola Robert Gerard, de Valls. Vaig continuar estudiant al conservatori de Tarragona, i finalment, per força, vaig cursar els estudis superiors de música a Barcelona, al BRUC, és a dir a l'Escola Municipal de Música de Barcelona, que actualment és l'ESMUC. Aquest any faig les proves per a entrar a l'ESMUC. Hi vull cursar la meua segona llicenciatura, una llicenciatura sobre les noves tecnologies aplicades al món de la música.

Que ve a ser un postgrau...

No, no és pas el mateix. Podria fer un postgrau, però he optat per fer una segona llicenciatura com he dit, per tenir-ne la titulació oficial.

Quin és el moment del dia en què més t'agrada tocar?

Acostuma a ser al matí, que és quan tinc més temps.

És millor tocar sol, tocar en grup o dalt d'un escenari?

Home! Tot té la seva cosa. Potser diria que tocar sol o tocar dalt un escenari. El més pesat és assajar hores i hores amb el grup.

Com vas entrar a formar part dels Whiskyn's?

Doncs jo anava aleshores amb un grup que es deia Rosa Negra. Actuàvem a Reus i els Whiskyn's Cullons vingueren a veure'ns. Estaven a punt

d'enregistrar el seu primer disc i em van demanar si volia tocar amb ells. Tot plegat això era un mes abans d'enregistrar aquell disc.

I per què els vas deixar?

En part, per la qüestió econòmica. Actuar amb Whiskyn's no em donava ni un duro. I també, en part, perquè dins el grup hi havia problemes.

Tu consideres que es pot viure de la música?

Depèn de com t'hi dediquis, a treballar en el món de la música. Si, per exemple, et dediques a ensenyar música, sí. Ara bé, treballar professionalment com a músic, ja sigui actuant o fent composicions, val a dir que és molt difícil. Molt més difícil encara si formes part d'un grup català.

D'aquest món, què és el que menys t'agrada?

Potser que la gent es pensi que els músics són diferents, extraordinaris, pel sol fet de tocar en un grup. Jo penso que cadascú te una professió: l'un fa pa, l'altre és taxista i l'altre toca en un grup...

Sabem que t'agrada molt dedicar-te a la composició. D'on et ve aquesta afició?

Tothom aprèn un llenguatge per a poder expressar-se. A mi el llenguatge de la música em va molt bé per a això. Per a mi és el fi, l'objectiu, més important. Interpretar música amb guitarra clàssica moltes vegades consisteix a aprendre una partitura i després interpretar-la, i prou. Vull dir que potser no hi intervé la fase creativa, i això és el que no m'agrada. A mi em motiva molt més agafar la guitarra i fer coses noves.

Tens algun projecte actualment dins el món de la música?

No, ara mateix no m'és possible de tirar endavant cap projecte perquè no em queden hores lliures.

I projectes de futur?

El meu projecte és que, en haver consolidat el meu lloc del treball, em quedin algunes hores lliures al dia per a poder fer música. I penso prendre-ho com a estones de xalar, riure, passar

una bona estona, penjar les cançons gratuïtament a Internet, fer-me una pàgina web, i que tothom que ho vulgui pugui escoltar-les, que ja és "per cagar-s'hi".

És a dir que has deixat la música com un hobby?

La música com a procés creatiu sí que la deixaré com un hobby. No ho puc fer de cap altra manera. Si no és dedicant-te a l'ensenyament, no te'n

pots sortir, de viure de la música. A més a més, a mi m'agrada molt el tracte humà i la docència, i m'ho passo molt bé. Ho trobo genial. Si no m'agradés la docència, hauria d'admetre que no hi ha gaires alternatives més per a viure de la música. Els han fotut tantes hòsties, als meus somnis, que em costa de creure que els anirà bé, a aquells qui diuen que aniran amb el seu grup a cantar per aquí i per allà,

a portar la seva música a tal discogràfica... Jo ja ni ho intento. Potser sí que m'he fet gran. M'agradaria poder tornar a creure en tot això; però no, ja no hi crec.

JÈSSICA BELTRAN
MARTA RUIZ
2n BAT

diàleg

10 L MBL: PODRIES VIURE SENSE TELÈFON MÒBIL?

"Sabeu què us dic? Que si el mòbil no existís... l'inventaria!"

El telèfon mòbil és molt més que un dels grans invents del segle XX. Per a un gran nombre d'usuaris ha esdevingut una eina indispensable a la feina; per a d'altres, la possibilitat de poder comunicar-se en tot moment i d'estar localitzables sempre i en qualsevol lloc, i per a molts, un atractiu i seduc-

tor aparell, cada cop més sofisticat, que, entre una infinitat de prestacions, ofereix, com no podia ser d'altra manera, la de parlar per telèfon.

Telèfons de primera, segona i tercera generació, videotrucades, infrarojos, fotografia, pantalles tàctils, xats, agendas, bluetooth, carcasses, correu

web, tons polifònics, connexió a Internet, música, mòbilsèries, sons reals, gravació de vídeos, ràdio, arxius, targeta de memòria, mans lliures, jocs, MMS, SMS, MSN, MP3, GPS...

De debò que podríem viure sense? L'alumnat de primer i segon d'ESO ens comenten què en pensem.

"Jo crec que no podria viure sense mòbil. Quan em quedo sense mòbil o sense bateria, sempre li demano a alguna amiga que em deixi el seu. El

mòbil va molt bé, perquè pots trucar als teus amics o familiars des de qualsevol lloc; per exemple, si et quedes en un ascensor pots trucar a algú perquè t'ajudi a sortir, etc. El mòbil és com una addicció. Jo, des que en tinc, que no paro de trucar."

Eva Moreno, 1r ESO A

"El meu mòbil és senzill. No l'utilitzo gaire, només quan és necessari. No el porto a l'institut perquè no en veig la necessitat. M'agrada tenir un mòbil, però

si no en tingués tampoc em passaria res. Jo no sóc addicte al mòbil; en canvi, hi ha amics meus que ho són molt. Trobo que, a part del mòbil, hi ha altres coses més divertides com sortir amb bicicleta amb tota la colla, anar a jugar un partit de futbol, etc. Viure sense mòbil és fàcil, però aviciar-s'hi també: fem-ne un bon ús!"

Nicolás Velásques, 1r ESO A

"I tant! Jo el mòbil no el faig servir gaire. Està bé tenir-ne un, però no n'has de fer un abús. Si hi estàs enganxat perds moltíssims diners (entre la bateria, les cançons o imatges que et baixes i el saldo, que és en el que es gasta més). Jo prefereixo gastar-me aquests diners en altres coses que no pas en el mòbil. En conclusió, tenir mòbil, sí. Fer-ne un abús, no."

Jordi Vernet, 1 ESO D

"Sí, jo ara mateix no en tinc i no m'ha passat res per no tenir-ne. En alguns casos puntuals sí que el necessites, però, en el meu cas, el necessito ben poc.

S'ha de dir que, quan n'he tingut, l'he utilitzat bastant per enviar missatges i per això, ara que no en tinc, és una despesa que m'estalvio. També, com que tota l'estona anuncien a la televisió melodies i fons de pantalla, ens crida l'atenció i ens ho baixem, i trobo que és una despesa innecessària. Molta gent, sobretot joves, que som els que gastem més, porten el mòbil per "vacil·lar" la gent... Alguns es creuen més grans perquè porten mòbil, i això no és així."

Víctor Arroyo, 1r ESO A

"Jo no podria viure sense mòbil perquè s'ha convertit en una cosa vital. Jo no sé què faria sense missatges o sense parlar amb la gent que vull, quan vull. Ara no m'imagino

com seria la meua vida sense mòbil."

Aleix Fernández, 1r ESO B

"Si no en tens, la vida és normal i no et fa cap falta, però en el moment en què te'l compren, us feu inseparables! Quan no el portes a sobre és com si et castiguessin. La gent

que ja fa temps que té mòbil i veu algú que se n'acaba de comprar un, diu d'aquesta persona que hi està viciat. Ho diuen en el sentit que en depenen constantment i que tot el dia el necessiten, encara que només sigui per mirar si algú li ha fet alguna trucada perduda o per mirar l'hora. Realment, tots estem molt enganxats al mòbil."

Sònia Garcia, 1r ESO B

"No, perquè seria molt dur no poder comunicar-me amb els amics que fa molt temps que no veig. I a més, no podria enviar missatges als meus amics íntims ni als companys d'institut. Seria com un càstig que no podria suportar. Per a mi el mòbil és com un hobby!"

Anna Domènech, 1r ESO B

"No, perquè gràcies al mòbil m'he estalviat molts problemes mitjançant una sola trucada. És molt més fàcil que et puguin localitzar; a més tampoc cal gastar diners en cabi-

nes telefòniques ni en telèfon fix –tema de moltes discussions en algunes cases. Per aquest motiu el mòbil surt molt més a compte. L'únic problema és el saldo ja que, almenys a mi, és bastant difícil que me'l carreguin quan se m'acaba, perquè els meus pares asseguren que el malgasto. Un altre avantatge són els missatges perquè valen poc i són molt útils per aclarir alguna cosa sense haver de gastar molts diners en una trucada."

Alba Nebot, 1r ESO B

"Sí que podria viure sense el mòbil. Uns anys enrere la gent no tenia mòbils i han arribat perfectament fins a avui sense necessitar-lo. El problema és que molta gent ara depèn del

mòbil, perquè crea addicció. També és un problema la forma d'escriure que es fa servir, perquè no compleix cap norma ortogràfica i llavors s'agafen mals hàbits en l'escriptura. Si la gent solament el fa servir de tant en tant, i només per trucar, no hi hauria problemes d'aquests."

Felipe Robles, 1r ESO B

"Sí que podria, entre d'altres coses perquè ara no en tinc. El mòbil, no trobo que sigui un invent gaire sofisticat tal com el fa servir la gent avui en

dia. Hi ha moltes persones que en depenen, hi confien massa i, si pel motiu que sigui, se'ls espatlla, tenen la sensació que és la fi del món. A més a més, les companyies de telèfons cobren molts diners per les trucades. Com que va amb saldo, i no veus els diners en efectiu, no te n'adones de la mà de diners que se t'enduen. També he sentit a dir que els mòbils emeten unes ones perjudicials per a la salut. Tot i així, si no se'n fa un abús i es desenvolupa més l'aparell, pot tenir moltes virtuts."

Guim Oliver, 1r ESO C

"Sí, crec que tots podríem viure perfectament sense mòbil. Si no tens mòbil, et pots buscar moltes altres distraccions. Però això no vol dir que estar una estona amb el

mòbil no estigui bé. És divertit i et pots comunicar amb altres persones, amb missatges o trucades des del lloc on siguis. També pot servir per si algun dia et passa alguna cosa, que et puguin venir a ajudar ràpidament."

Sílvia Abellà, 2n ESO B

"Sí que podria viure sense mòbil. Més que res perquè no en tinc i estic viu. Jo en vull un, però no me'l deixen comprar. De totes maneres, penso que per als pares és molt útil

perquè és una forma de tenir els fills localitzats."

Bernat Villaró, 1r ESO D

"Jo crec que sí que podria viure sense mòbil. Quan no en tens, veure a tothom amb mòbil i tu sense, et fa sentir que no pots ser gran sense tenir-ne, i en part et fa ràbia. Però quan

en tens un, te n'adones que ja no és tan important. Per exemple, jo l'utilitzo per fer perdudes i per enviar missatges, però, bàsicament, per jugar. No crec que el mòbil sigui imprescindible per viure, encara que et sens una mica desprotegit si no en portes. Crec que s'ha de ser molt addicte al mòbil per contestar que no a aquesta pregunta, però també penso que si et deixen escollir entre tenir-ne o no, trio que sí."

Laia Figuerola, 1r ESO C

"Sí, hi visc perfectament. De mòbils me n'han ofert moltes vegades, i també molts cops m'he parat a pensar què faria jo amb un mòbil, i crec que m'ho passaria bé

però no pas per la principal utilitat del mòbil: trucar. Totes les prestacions que té estan molt bé però si jo no truco mai a ningú i quan hi ha possibilitats de patir una urgència sempre tinc telèfons a prop o no estic lluny de la civilització, per què caram necessito jo un mòbil? Per jugar? Per fer fotos? Tot això m'ho poden satisfer, i millor, molts altres aparells que ja tinc a casa."

Jaume Bernabeu, 2n ESO B

"Sí, perquè el mòbil jo només el faig servir un dia a la setmana, i de vegades ni això. Els altres dies ja tinc el telèfon fix a casa. I per les altres bajanades com càmera de

fotos, jocs, etc., no el trobo necessari.

Per a qualsevol urgència sempre porto diners per trucar d'una cabina telefònica, i saps que sempre la podràs utilitzar. En canvi, un mòbil pot quedar-se sense bateria o sense cobertura. És poc probable que una cabina telefònica estigui fora de servei. I és més econòmica!"

Martí Cunillera, 1r ESO D

"Jo podria viure sense mòbil perfectament ja que en aquests moments no en tinc cap. Però suposo que si en tinguéssim un, no diria això sinó tot el contrari perquè diuen que crea una dependència."

David Cunillera, 2n ESO B

"Segurament sí que podria viure sense el mòbil perquè tampoc és que l'utilitzi gaire, solament els dimecres i els divendres per quedar amb els amics, i també per trucar als

pares perquè em passin a buscar. Trobo que, tenint un mòbil, els meus pares poden estar tranquils, perquè si em passés alguna cosa els podria trucar, i ells a mi. Jo no sóc una persona que es baixi sons i fons de pantalla, però sí que entre els amics ens enviem algun missatge i també ens fem perdudes. Diria que, per a mi, el mòbil no és un element gaire important, però trobo que sempre va bé tenir-ne un. Això sí: cal que tingui saldo!"

Xavier Conesa, 1r ESO D

"No, perquè ja fa uns anys que en tinc i m'he acostumat a utilitzar-lo molt sovint. Quan l'utilitzo més és el cap de setmana per trucar als amics, explicar-

los les coses que m'han passat o què vull fer. Quan m'avorreixo, és el primer que faig: agafar el mòbil i trucar als amics. Però últimament, el mòbil no només s'utilitza per trucar i enviar missatges; els més moderns també tenen càmera de fotos i vídeo. L'únic problema és el preu. Quasi tothom que en té, es queixa del que gasta."

Albert Balañá, 2n ESO A

"Sense mòbil no crec que pogués viure, ja que per a mi és una cosa essencial. Si ja em puja la mosca al nas quan no tinc saldo, imagineu-vos si ni tan sols existís-

sin els mòbils! Sabeu què us dic? Que si el mòbil no existís... l'inventaria!"

Fàtima Fernández, 2n ESO A

"Sí, perquè, ni que sembli estrany, no tinc mòbil. He viscut tota la vida sense. Encara que hi ha vegades que en voldria un, no em fa tanta falta. M'aniria bé per poder localit-

zar els meus amics o que ells em localitzin a mi. El meu germà no va tenir mòbil fins gran, i a la meva família no tenim gaire tradició de portar el mòbil al damunt. En conclusió està bé tenir mòbil, però sense també es pot viure."

Alba Magriñà, 2n ESO B

"No, perquè, com que n'he tingut des dels deu anys, ara no sabria viure sense. Tots els meus amics en tenen, i sempre ens truquem per quedar i per passar-nos músi-

ques, vídeos i coses d'aquestes. Si t'avorreixes, sempre pots enviar un missatge a algun amic i així et distreus.

També pots jugar i fer altres coses, com canviar el fons de la pantalla, el color dels menús, la melodia, etc. No estic acostumat a estar sense mòbil. La vida per a mi seria molt difícil.”

Samuel Rodríguez, 2n ESO B

“Depèn. Quan t’acostumes a tenir-ne un, no; però he viscut deu anys tranquil·lament sense mòbil. A mesura que vas tenint mòbils amb més tecnologia ja no pots

tornar a un model de capacitats inferiors, i quan, per qualsevol motiu, el perds o no el tens, és com si et faltés alguna cosa. A més, cada vegada fa més falta portar un telèfon a sobre.”

Patricia Leon, 2n ESO B

“Sí, perquè no n’hi ha per tant, per estar tan enganxat al mòbil! D’acord que el pots necessitar en moments d’emergència, però comprar-se un mòbil per veure qui té el

millor, no cal. Jo el faig servir, però no per fer fotos ni vídeos, només per trucar o enviar missatges (necessari quan no tens gaire saldo). Per a això són els mòbils: per a coses necessàries.”

Roger Vilà, 2n ESO B

“Crec que la gent no hauria de dependre tant del mòbil, perquè encara que sigui molt útil quan ets fora de casa sempre hi ha cabines de telèfons als carrers, bars i res-

taurants. A més, abans no hi havia mòbils i no passava res; al contrari, no estàvem tan controlats. A vegades la gent vol tenir mòbil per presumir i ja està.”

Mireia Martínez, 2n ESO C

“Viure sense mòbil? No sé, hi ha dies que sí i d’altres que no. Per exemple, no puc imaginar-me un cap de setmana sense mòbil, ja que no em podria comunicar amb els amics.

Potser entre setmana sí que em seria possible de viure-hi, perquè els veig cada dia. Però la pressió social que tenim, sobretot els joves i els adolescents, fa que sigui necessari tenir els mòbils de tecnologia punta perquè, si no és així, la majoria d’aquests, se senten desplaçats. La publicitat contribueix molt a generar aquesta sensació.”

Marta Arjona, 2n ESO D

“Per a mi el mòbil no és important. Jo en tinc un però, per a mi, no és un telèfon sinó un MP3 i una càmera de fotos o de vídeo. Jo l’utilitzo més per escoltar música que per trucar a la família o als amics. Jo crec que no és imprescindible per a viure; només és un altre objecte, com una arracada o un anell: el tens perquè t’agrada.”

Rubén González, 2n ESO C

“El mòbil no és un element necessari en l’adolescència. Però trobo que no és només un instrument que serveix per comunicar-nos, sinó que va més enllà: t’introdueix en

el grup d’amics, et fa la vida una mica més fàcil i potser vas més a la moda.”

Albert Oliva, 2n ESO D

visita la nostra web

www.iesjaumehuguet.cat

CONSUM LLIURE?

En la societat actual el consum de drogues és cada vegada més freqüent entre els joves. A més, cada cop comencen de més petits. A través dels reportatges de la televisió i de les notícies que apareixen a la premsa sabem que hi ha criatures cada vegada més joves que s'inicien en el consum de drogues com ara el tabac, l'alcohol, la marihuana o la cocaïna, i que cada vegada els és més fàcil aconse-

guir-ne. Les drogues es troben al carrer, a l'abast de tothom, i això provoca que infants de només dotze anys ja en comencin a consumir i que puguin arribar a l'addicció.

Penso que la gent que envolta aquests joves pot ser la causant d'aquest consum i, potser en alguns casos, la manca d'atenció dels pares vers els seus fills. En gran manera, el fet de consumir drogues depèn de l'e-

ducació rebuda ja que, si bé les autoritats n'intenten regular el mercat, l'accés i el consum no es poden controlar totalment.

Sense educació no hi ha llibertat. Mentrestant, continuarem veient com una criatura de dotze o tretze anys encén una cigarreta o un porro al mig del carrer... i no passa res!

SÒNIA DÍAZ
1r BAT

MALTRACTAMENTS

Primer de mes. 8:45 hores del matí. Canal 3/24. "Des de principis d'any divuit dones han estat assassinades víctimes de la violència de gènere al nostre país".

Aquesta ha estat una de les primeres notícies del dia. El presentador ha comentat que, en l'últim cas, un home força conegut de Lleida ha matat la seva dona, ofegant-la, i que l'ha deixada dos dies a casa. Aparentment es tractava d'un home tranquil, que sempre parlava de la seva dona i dels seus fills (era un iaio simpàtic i tendre, d'aquells que porten un penjoll amb la foto dels fills i la dona estimats). Es veu que

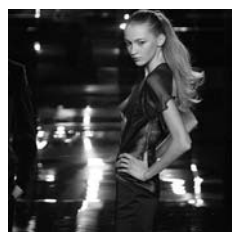
l'assassí es justifica dient que la seva dona maltractava els fills i que per aquesta raó la va matar. Així de senzill. Però, no hagués estat més lògic separar-se de la dona i demanar la custòdia

dels fills? Quina mena de justícia, d'amor, és aquest? Perquè, si tant se'ls estimava, ara els ha deixat sense mare i, al mateix temps, sense pare, ja que ell s'haurà d'estar a la presó.

Com poden els fills entendre què està passant? La seva pròpia mare és la "persona" que els pegava; però el pare..., el pare és qui ha matat la mare i els ha deixat sols, i entre l'un i l'altra s'han quedat sense l'amor de la família. Algun cop podem començar el dia sense aquesta mena de notícies?

MARIA ARANAZ
1r BAT

MALALTES SOBRE LA PASSAREL·LA

Des de fa uns dies, ha esclatat un "boom" molt fort entorn del tema de les noies anorèxiques i bulímiques que desfilen i "llueixen" als seus cossos la roba de les noves temporades a les passarel·les més conegudes de tot el món.

Només cal seguir alguna d'aquestes desfilades a través dels canals de televisió per veure, molt clarament, que moltes

d'aquestes noies realment no llueixen, sinó tot el contrari: estan malaltes! I la gent que pateix alguna malaltia s'hauria d'estar en algun centre mèdic, o seguir algun tractament per curar-se i no fer el que fan ara: contagiari, amb les seves desfilades, adolescents insegures, i altres de no tan adolescents.

El més difícil de creure, i també el més greu, és que hi ha un seguit de dissenyadors i professionals d'aquest món tan "fashion" que declaren obertament que aquest problema no existeix i que models amb una talla inferior a la tren-

ta-sis no desfilen. Es deuen pensar que la gent és ruc, cega o ignorant.

No es pot entendre com ningú no hi posa remei. Si els nostres governants tenen prou poder per frenar problemes més greus, no em puc creure que en això no hi puguin intervenir. Però el que encara em resulta més incompreensible és com a algú li pot resultar atractiu un cos desfigurat per una malaltia tan greu que tergiversa la realitat.

NÚRIA DOMÈNECH
1r BAT

L'AUGMENT DE PES EN ELS NENS, QUI EN TÉ LA CULPA?

El 16,1% dels nens entre sis i dotze anys tenen excés de pes a causa de la mala alimentació cosa que en un futur els pot comportar greus problemes. Les verdures, els llegums i el peix són els aliments que menys agraden als nens i als adolescents, cosa que implica que mengin més pastes, carn, etc.

La majoria de joves que van a l'institut i que mengen fora de casa opinen

que el menjar de l'institut és dolent, i que hauria de millorar. Jo crec que tenen raó, que el menjar s'hauria de millorar. De totes maneres, tenint en compte que s'ha de fer per a moltes persones, sembla lògic que no surti gaire bo. Això implica que la gent no se'l mengi i que es compri pastes perquè li passi la gana.

També s'ha de tenir en compte que, normalment, els hàbits alimentaris de la gent surten ja de com mengen a casa; amb això vull dir que són els pares que, des de petits, ja els donen un hàbit alimentari dolent. Segurament ho deuen fer perquè el nen o nena estigui callat i no rondini; això provoca que els nens mengin el que vulguin i quan vulguin, i que els pares no facin res per evitar-ho. N'hi ha molts que, per exemple, no fan ni un cop a la setmana verdura ni peix, i tampoc no s'informen en cap centre dietètic on els podrien fer un pla del que haurien de donar als seus fills.

llavors diuen que la culpa la té l'escola, que hauria de fixar els hàbits alimentaris del nen. Com pot ser que sigui culpa de l'escola quan són els pares els que els alimenten normalment i els deixen que es comprin lliminadures? Tot, per no sentir-se ells culpables. Una altra part de culpa, és clar que també la tenen els joves, que abusen del menjar i que, tot i que no tinguin gana, mengen per menjar i s'afarten de lliminadures; llavors, a l'hora de dinar o de sopar, ja no mengen perquè s'han afartat d'altres coses. Em sembla que s'han de plantejar que això a la llarga els provocarà problemes greus en el futur, que ja són prou grandets per saber el que han de menjar i el que no, que els pares no s'estaran tota la vida al seu darrere, i que, si no t'agrada algun aliment, has de fer un esforç perquè, en definitiva, és per al teu bé.

SANDRA RAMÍREZ
3r ESO

LA MEVA VEÏNA NO TÉ CABELL

La meva cosina va patir una gastroenteritis i una pastilla la va curar. El meu avi no ha agafat la grip aquest any perquè una vacuna li va evitar. La meva veïna no té cabell, però té vida; això sí, acompanyada de vòmits cada matí. El meu oncle porta un virus a la sang que el destruirà. La ciència, de moment, investiga. Els cotxes de carreres cada dia corren més i els cotxes de carretera cada dia xoquen més. La ciència

investiga nous combustibles menys contaminants.

La setmana passada un noi va ingerir unes pastilles acabades de sortir d'un laboratori. Al cap de poques hores era a l'hospital per una aturada cardíaca. La seva mare, una biòloga de força prestigi, plorava la pèrdua del fill mentre una senyora amb càncer de pell, provocat pels rajos del sol filtrats pel forat de la capa d'ozó produït per la contaminació atmosfèrica, la consolava explicant-li que el seu fill també era

mort: un accident a la carretera.

Som a la panxa d'un peix que es mossega la cua. No podem escapar del cicle. Intentem posar-hi solució amb la ciència, però la perfecció és inassolible, i l'únic que aconseguim és enfortir cada vegada més les parets de la bassa on neda estàticament el peix.

MARTA RUIZ
2n BAT

AULES SÍ, BARRAQUES NO!

Qui pot pensar que en una aula prefabricada, un alumne rendirà igual que en una aula dins del centre? Per qui no ho sàpiga aquestes aules són fetes de materials molt fràgils, són molt petites, les parets són falses, hi ha bonys a terra, etc.

A la majoria dels alumnes no ens agraden gens perquè no et pots concentrar ja que has d'estar contínuament sentint el que diuen a les aules del costat. Quan el teu professor explica la lliçó, encara; però quan has de fer examen, aquests sorolls no et permeten que et concentris tal com pots fer a les aules de dins del centre. També el clima afecta molt perquè pel fet d'estar construïdes amb una mena de plàstic, a l'hivern hi fa molt de fred –ni que hi hagi calefacció–, i a l'estiu hi fa molta, molta calor; i quan plou encara és pitjor, perquè en algunes hi ha goteres. Com hem de fer les classes? Amb paraigua?

A més a més, si les classes estan ben conservades, encara, però n'hi ha moltes en què els radiadors es desmun-

ten al mig d'una classe, en què el terra està abonyegat i en què les persianes no pugen com haurien de pujar...

ELISABET OLIVER
3r ESO

EL QUE FAN ELS DINERS

Quan parlem d'esport, el primer que pensem és en la paraula diners. Diners que es pagaran als jugadors, diners dels partits, diners dels entrenadors... L'esport que mou més diners és, sens dubte, el futbol. En el futbol es poden arribar a pagar barbaritats per un jugador. És l'esport on s'inverteix més i després ve la NBA, de bàsquet, on hi ha moltíssims diners pel mig.

Un dels equips de futbol que inverteix més diners a Europa és el Reial

Madrid. Cada any en gasta més. També cal destacar el president del Chelsea, Abramovich, el més ric dintre del món del futbol mundial. Jo crec que els diners serveixen per tenir els millors jugadors del món; però de vegades això sol no funciona. Que li ho preguntin al Reial Madrid, que té els millors jugadors del món i fa tres anys que no rendeixen.

Jo penso que, per exemple, el fitxatge de Ronaldinho el volien el Madrid i el Manchester, el segon club que inver-

teix més del món; aquest últim el volia per trenta-dos milions d'euros. El Barça va oferir-ne trenta, i al final Ronaldinho va signar pel Barça.

Els jugadors van on hi ha diners. Si un jugador, per exemple està en un equip on cobra molt, no marxarà a un altre equip en què cobri menys. Això és així i no canviarà mai mentre hi hagi diners pel mig.

PEDRO GIL
3r ESO

PREMI BALDIRI REIXACH: L'EDAT MITJANA

"Va recordar el seu rostre patint per donar a llum, i després el seu somriure d'orgull quan va veure la cara del nen acabat de néixer. També li va venir a la memòria el que li va dir després: "Espero que construeixis la teva catedral"; i el que hi havia afegit: "Construeix una magnífica catedral per a mi..."

KEN FOLLET. *Els Pilars de la Terra*, pàg. 85

I gual d'orgullosa que se sent una mare quan mira el seu fill sortit de les entranyes més ocultes i acollidores, així ens sentim nosaltres en veure el resultat del nostre treball després d'uns quants mesos de feina; és el sentiment que ens uneix en veure el nostre fruit acabat i, a més, premiat.

Primer, tot són projectes, il·lusions, estructures, plantejaments... Després, a poc a poc, aquelles idees inicials van agafant forma fins a obtenir el resultat que tots desitjàvem. Les idees s'han anat retocant des de l'inici, no cal dir-ho, però a mesura que el projecte ha anat creixent, nosaltres hem –indiscutiblement– crescut amb ell.

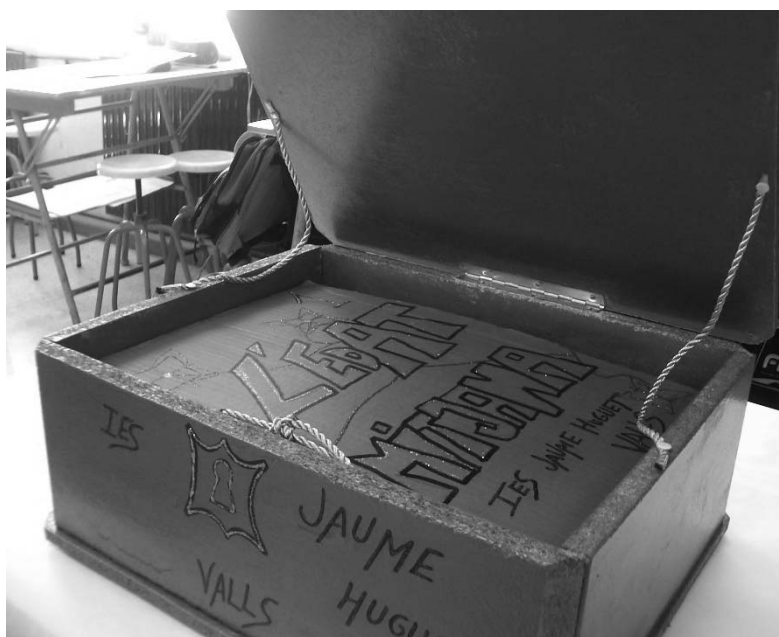
En el projecte d'enguany hem exposat el resultat del treball en comú dels professors de 1r cicle d'ESO de l'IES Jaume Huguet de Valls i de la feina realitzada amb els grups d'alumnes corresponents a cada àrea del currículum. S'ha treballat amb els alumnes de 1r i 2n d'ESO en crèdit comú, en crèdit variable, amb els alumnes d'atenció a la diversitat, els de l'aula ordinària, grups més reduïts, grups més nombrosos... Tothom hi ha col·laborat i hi ha aportat el seu granet de sorra.

Aquest curs hem donat prioritat a un tema mític, una època fosca de la nostra història, un període misteriós, però a la vegada enigmàtic i encisador, l'Edat Mitjana. Senzillament el volíem conèixer millor.

Cadascú ha volgut donar la seva visió particular sobre el tema i, amagats dins del bagul daurat que protegeix els dos dossiers finals, hi trobarem narracions medievals, imitacions de lletres capitulars, investigacions sobre els joglars, estudi de les lletres medievals, fotos de la creació d'una catedral en cartolina, i fins i tot dibuixos de vaixells de l'Edat Mitjana.

En fi, si al començament hem dit que ens sentíem com una mare que acabava de parir, també podem concloure, i amb paraules de Ken Follet, que tenim el sentiment d'haver "construït una magnífica catedral"!

TERESA MORALES I TASIAS

PROJECTE ORATOR: SWEETY, BITTER, CHOC, CHOC

Cada any el Departament d'Educació convoca un concurs públic de borses per a l'aprenentatge d'idiomes. Aquestes borses estan adreçades a grups d'alumnes, acompanyats pels seus professors, per realitzar cursos i activitats específiques a l'estranger amb l'objectiu d'afavorir l'aprenentatge actiu d'idiomes i el coneixement de la societat i la cultura pròpies dels països visitats. Per a la obtenció d'aquestes borses, cal presentar un projecte seguint les directrius de la convocatòria.

El Departament de Llengües Estrangeres de l'IES Jaume Huguet enguany és la tercera vegada que presenta un projecte i que, a més a més, el guanya. *Sweety, Bitter, Choc, Choc* és un viatge fascinant pel dolç, i sovint desconegut, món de la xocolata.

Per què la xocolata? Perquè essent el Regne Unit un dels països més consumidors de xocolata de tot el món, vam creure interessant estudiar aquest tema en profunditat ja que com a professores d'anglès, sempre procurem tractar temes relacionats amb els països de parla anglesa. La Gran Bretanya té una tradició molt arrelada en el consum de la xocolata i, per tant, el nostre objectiu era clar: aprendre anglès tot utilitzant les noves tecnologies per tal d'aprofundir en un tema que fos interessant i motivador per als alumnes.

Un cop decidit el tema, vam pensar en un nou format de presentació, més innovador i encoratjador. Decidírem presentar-ho en forma de pàgina web, tot aprofitant la infraestructura de la qual disposem en formar part d'un pla estratègic de noves tecnologies. També vam valorar positivament el fet que el nostre treball estigués a l'abast de tothom: dels alumnes, de les seves famílies, dels professors i dels internautes en general, ja que els donaria l'oportunitat d'examinar-lo i passejar-s'hi

lliurement. Quan estigui penjat a la xarxa, serà la primera vegada que un dels nostres projectes estarà a disposició de tothom.

Hem dut a terme aquest projecte amb els alumnes de 4t d'ESO en un crèdit variable. El projecte s'ha dividit en diferents apartats, cada un dels quals s'ha treballat de diferent manera. El primer bloc estudia diferents aspectes de la xocolata: des del seu origen, història, varietats, tipus de xocolata, elaboració, etc., fins que arriba al consumidor. Els alumnes utilitzaren diferents pàgines web i llibres relacionats amb la xocolata com a fonts per elaborar els seus documents, els quals es van presentar oralment a classe amb el suport de power point.

El segon bloc tracta sobre la xocolata i la literatura. En aquest apartat, l'alumne ha estudiat dues obres molt conegudes relacionades amb la xocolata i els seus autors: Roald Dahl, amb la seva obra *Charlie and the Chocolate Factory* i Joanne Harris, amb *Chocolat*. També s'han analitzat les diferències entre les obres escrites i les versions cinematogràfiques que se n'han fet. Finalment, els alumnes han escrit una sèrie de contes que tenen com a tema central la xocolata, i els han presentat utilitzant un programa informàtic en què l'alumne il·lustra el seu propi conte i li posa veu.

El tercer bloc estudia la xocolata al nostre país i a la Gran Bretanya. Es comença descobrint com arriba la

xocolata als dos països, i com evoluciona i es consumeix a través dels segles. Els alumnes elaboraren una enquesta que pretenia veure el nivell de coneixement i de consum de la xocolata al nostre país. Per tal de conèixer de més a prop aquesta situació, hem organitzat diferents sortides, les quals estan àmpliament documentades a la nostra pàgina web. Per començar a treballar, vam tenir la sort de contactar amb el Sr. Turull, president del Gremi de Pastissers de Catalunya i vicepresident d'aquest gremi a Espanya, que molt amablement ens va informar sobre quina és la situació de la xocolata a Catalunya.

Després visitarem el I Saló de la Xocolata a Barcelona, on participarem en un tast de xocolata de mans de l'expert Sr. Corberó; en el mateix esdeveniment vam conèixer el Sr. Ramon Morató, director de l'Aula Chocovic, el qual ens concedí una entrevista molt interessant i es va oferir per ajudar-nos en tot el que necessitéssim.

El mateix dia vàrem visitar el Museu de la Xocolata a Barcelona, on vam conèixer més detalls sobre la història de la xocolata i també algunes curiositats.

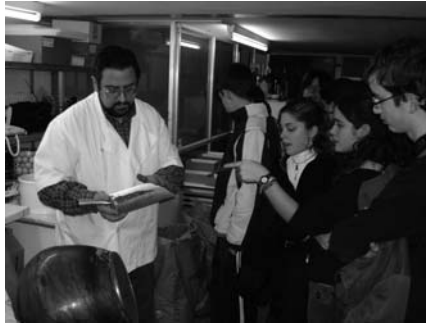

A la ciutat de Valls, els germans Vallvé, propietaris de la Pastisseria Valls, s'oferiren de manera desinteressada per ajudar-nos en el nostre projecte. Primer ens van convidar a visitar l'obrador de la seva pastisseria i ens explicaren el seu treball diari amb tota

mena de detalls. Un altre dia, van portar al nostre centre la maquinària necessària per tal de realitzar un taller de bombons i figures de xocolata amb els alumnes.

Un dels plats forts d'aquesta pàgina és l'apartat de receptes, en el qual trobareu recollides les receptes que han elaborat els mateixos alumnes, les han filmat i editat, les han presentat a classe i se les han menjat. Mmmm! Per finalitzar, els alumnes han volgut incloure uns altres apartats com ara jocs, curiositats, glossari, activitats, acudits, etc.

Ara només ens resta viatjar a Anglaterra per completar la feina i conèixer la situació de la xocolata al

Regne Unit, cosa que tan sols podem estudiar anant-hi.

Per acabar, voldríem destacar que, tant les professores responsables del projecte com els alumnes que l'han dut a terme, valorem molt positivament la feina feta fins ara. És important remar-

car que l'alumne ha estat l'autèntic protagonista d'aquest projecte ja que la nostra feina com a professores ha estat coordinar tots els seus treballs, tant tècnics com de contingut; però han estat ells que han fet tot el gruix del projecte (des de l'elaboració de la pàgina web, gravació i edició de vídeos fins a la producció dels contes).

Esperem que, tan aviat com estigui penjada a la web del centre, fruiu navegant per la nostra pàgina tant com nosaltres hem fruit fent-la.

PILAR IZQUIERDO
MONTSE MONTALÀ

ESCOLES VERDES

Enguany el nostre institut participa en el projecte d'Escoles Verdes. Aquest és un projecte que impulsen conjuntament el Departament de Medi Ambient i el Departament d'Educació.

Tres professors del Departament de Ciències Experimentals del nostre institut participarem durant el curs 2004/05 en el seminari de formació sobre escoles verdes que es va dur a terme al CRP de l'Alt Camp.

Aquest programa incorpora criteris ambientals en el currículum i en la gestió interna del centre i també la participació en la millora ambiental de l'entorn.

El projecte Escoles Verdes pretén:

- Ajudar els centres en la seva ambientalització, és a dir, a incorporar la dimensió ambiental tant en la gestió com en el currículum.
- Identificar, dins del conjunt del país, els centres compromesos en la pròpia millora ambiental i, per tant, en la de l'entorn.

Ser una Escola Verda vol dir ser un centre escolar que té en compte el seu

entorn, que procura no malgastar recursos, i que ajuda a conscienciar-nos per fer un món més sostenible.

Per tant, pretenem aconseguir una major implicació de l'alumnat i del professorat respecte de la conservació del medi ambient, propiciant diferents activitats dins el centre encaminades a la conscienciació col·lectiva dels membres de la comunitat educativa del nostre institut.

El projecte consta de tres fases:

FASE A: Elaboració de la Diagnosi ambiental per conèixer el punt de partida del centre i poder iniciar el procés.

FASE B: Elaboració del Pla de cohesió ambiental, document on s'especifiquen les diferents línies d'actuació que el centre haurà de desenvolupar per ambientalitzar-se.

FASE C: Les propostes recollides en aquest pla caldrà materialitzar-les. Per tant el centre haurà de redactar un Pla d'actuació, document que recollirà els objectius i les actuacions que es portaran a terme durant dos cursos escolars.

Una vegada avaluat el Pla de cohesió presentat i la primera proposta del Programa d'actuació, es podrà obtenir el distintiu d'ESCOLA VERDA.

Aquest distintiu és revisable cada dos anys en funció de les noves propostes d'actuació.

Què fem o què volem fer el curs 2005/06 a l'Institut?

- Preparar una cartellera sobre el projecte d'Escoles Verdes a l'Institut.

- Dissenyar una pàgina web Escoles Verdes.

- Fer un taller de safates de paper.

- Reduir el consum de paper potenciant-ne la reutilització; per això posarem a cada classe unes safates amb paper reutilitzable per escriure.
- Posar contenidors de paper a cada classe i dissenyar el sistema de recollida del paper per reciclar.
- Informar dels diferents reciclatges que realitzem a l'institut: recollida de tòners, de piles, de plàstics...
- Senyalitzar els punts de reciclatge amb cartells que identifiquin el tipus de recollida selectiva que s'hi fa i els beneficis mediambientals que suposa el reciclatge d'aquest material.

- Promoure entre el professorat l'ús dels correus electrònics com a eina de comunicació, per afavorir així l'estalvi de paper.
- Recomanar d'utilitzar el paper per doble cara.
- Fer la recollida selectiva de: -vidre als laboratoris
- residus metàl·lics del taller de mecanització
- piles
- tòners
- llaunes
- paper
- Preparar murals sobre l'estalvi d'aigua.

- Participar en el taller de compostatge impulsat per l'Ajuntament de Valls, i mantenir el compostador. Els alumnes de 2n d'ESO són els encarregats de recollir els residus orgànics del menjador escolar i de dipositar-los al compostador per barrejar-los amb residus de matèria seca (restes de poda).
- Identificar amb cartells les plantes del jardí per tal de facilitar-ne el coneixement. Els alumnes de la casa d'oficis han construït els suports dels cartells.
- Fer murals sobre l'estalvi d'aigua.
- Programar una sortida per treballar un ecosistema: el torrent del Sant Pou, un ecosistema al nostre abast.

- Programar les xerrades: -El canvi climàtic

- Què passaria si hi hagués un vessament accidental de petroli al port de Tarragona?

- Participar en la recollida selectiva que ens proposa el Memorial Josep Ramon López.

FÀTIMA LLADÓ
JORDI TUSET

TREBALLS DE RECERCA 2005-2006

Tal com vam fer en el primer número de *reviScola*, us presentem un resum dels treballs de recerca d'alguns dels nostres alumnes de 2n de Batxillerat. Com podeu veure els temes i els interessos són molt diversos.

ALBA FERNÁNDEZ LLORT

Influència de la publicitat en la vida quotidiana de les persones

Estudi que vol demostrar la influència que té la publicitat en el dia a dia de les persones. Estudia a través d'enquestes a quin grup de persones afecta més la publicitat i n'afirma l'efectivitat amb entrevistes fetes a venedors.

M. VICTÒRIA ALCÁNTARA VALENZUELA

La sintaxi i el conte infantil

Aquest és un estudi sobre la sintaxi utilitzada en els contes infantils. Després d'aprofundir en aquest tema conclouem que hi ha un predomini de les oracions subordinades sobre les simples, tot i que depèn de l'edat dels nens als quals vagin destinats els contes.

XAVIER VIVES FERRÉ

Anàlisi de la transició democràtica

Treball de recerca que tracta de la història contemporània recent del nostre país, un punt fosc de la nostra història. Analitza la transició democràtica espanyola des d'un punt de vista polític; els fets que van passar fa trenta anys durant tot aquest procés de canvis; la societat que no va viure aquest procés, què en sap o què n'ha sentit a dir, i també fa una pinzellada a la premsa de l'època i a les diferents tendències dels diaris.

ANNA MARTÍNEZ GARCÍA

La discriminació de la dona

El meu treball tracta dels tipus de discriminació que hi ha al món i, concretament, se centra en la discriminació de la dona. Dins d'aquest àmbit s'explica la violència domèstica, ja que és un cas molt actual i molt evident de discriminació.

ROSA GÜELL BARÓ

L'ansietat: de molèstia a malaltia

L'ansietat és un trastorn nerviós que es pot convertir en un malaltia amb la qual és difícil de conviure. Amb aquest treball he volgut acostar-me a les persones que pateixen aquest trastorn i als diferents tractaments que tenim al nostre abast, des de la psicologia i la medicina fins a la medicina tradicional.

MARC VALLS PADRELL

Automatització de la llar. Domòtica

El treball explica quines són les aplicacions de l'electrònica a la llar que permeten millorar la seguretat, la tranquil·litat i la comoditat dels habitants d'una casa equipada amb aquest sistema.

GERARD CRISTIÀ TOLDRÀ

La degradació de la capa d'ozó

El meu treball de recerca està basat en un dels molts problemes ecològics que pateix el nostre planeta. Actualment existeixen substàncies emeses pels hàbits humans que provoquen la destrucció de les molècules d'ozó. Això provoca que les radiacions ultraviolades penetrin amb més força a la superfície terrestre i provoquin perjudicis sobre els humans i sobre els ecosistemes terrestres.

ANNA RUFÀ BONACHE

Colònies gregues a Catalunya: Empúries i Roses

La influència grega és més important del que ens pensem actualment. Els grecs arribaren a Catalunya ben aviat i van crear colònies força importants en aquella època i que ara estan gairebé oblidades. Aquest treball consisteix a aprofundir en el coneixement d'aquestes colònies catalanes: expli-

quem la seva influència en la cultura ibèrica, la seva història, l'arribada dels romans, etc. Tot un món per conèixer qui se senti atret pel món clàssic.

NOÈLIA RODRÍGUEZ IZQUIERDO Comparació dels déus egipcis amb els déus grecoromans

Aquest treball de recerca fa una anàlisi de la civilització egípcia i de la civilització grecoromana per tal de posar en relació els déus d'una civilització i de l'altra.

ROSER GONZÁLEZ PÀMIÉS

Complements alimentaris: Necessitat o comoditat.

En aquest treball he estudiat els components d'alguns complements alimentaris (*Actimel*, *Danacol*, etc.). He analitzat com actuen aquests productes per ajudar el nostre cos i finalment he buscat quines substàncies naturals fan les mateixes funcions. Pretenia concloure si aquests complements alimentaris són una necessitat o bé són només una comoditat.

NATÀLIA BOFARULL SUBERVILLES

Configuració i realització d'un vol

En aquest treball s'analitzen els passos que s'han de seguir per configurar un vol, des de les companyies aèries fins als passos que ha de seguir un passat-

ger per poder volar; des de la compra del bitllet fins a la recollida de les maletes... Finalment, s'estudia la seguretat dels avions i alguns consells per als passatgers en cas d'emergència.

RUBÉN SALLA BORRELL

Dels jocs de pilota al futbol

Aquest treball analitza el futbol des de diferents aspectes i èpoques històriques. Primer, en els seus orígens, com a joc de pilota; després s'estudien els canvis que van produir-se a Anglaterra, és a dir, s'analitza el naixement del futbol com a esport. I, finalment, es treballa el futbol actual: la importància i la influència social, econòmica, etc.

SÍLVIA GIRONA RABASSÓ

El món caní

Aquest treball és un recull d'informació general sobre gossos: informació relacionada amb conceptes anatòmics i etològics, les malalties i també la història dels gossos des dels orígens fins als nostres dies, entre d'altres coses. També es van entrevistar dues persones importants d'aquest món: Joaquim Martí, criador i participant en concursos canins, reconegut mundialment, i Pere Frutos, president del grup de salvament caní de Creixell, anomenat K9.

JÉSSICA VALENZUELA CRUZ

El nazisme i la seva situació en la Segona Guerra Mundial

En aquest treball de recerca he intentat explicar el moviment nazi durant la Segona Guerra Mundial i he reflectit la societat d'aquell moment. A més a més, s'analitzen els exèrcits i els camps de concentració.

MARTA PÉREZ ROYO

El so del silenci: aproximació a l'estudi d'una deficiència sensorial

El meu treball de recerca analitza les deficiències sensorials: les parts que formen l'oïda, l'etiologia, les tècniques que poden utilitzar les persones que pateixen deficiència sensorial i els

suports que reben. La part experimental es basa en una prova de llenguatge i escriptura que vaig realitzar a una nena que pateix deficiència sensorial i que ha estat implantada.

LAIA GALOFRÉ ROBERT

El vi i les seves anàlisis

Amb aquest treball intento aprofundir en el món que envolta el vi, tot fent un repàs del marc geogràfic i històric, la importància del vi en la nostra cultura, la implantació del vi al món, entre d'altres aspectes introductoris. Posteriorment, em centro en les anàlisis sensorials, tenint en compte el paper que hi desenvolupen els sentits. La part final del treball fa una anàlisi quantitativa del vi i del raïm sempre dins d'un marc teòric acompanyat d'altres activitats pràctiques.

LAIA MELÉNDEZ HERNÁNDEZ

Els trastorns de conducta alimentària

En aquest treball de recerca he intentat demostrar quins són els problemes que comporta una mala alimentació i com poden arribar a afectar-nos aquests trastorns. Per aquest motiu he treballat els conceptes clau d'aquestes malalties: anorèxia i bulímia nerviosa, el tractament, les causes, etc. També he estudiat quina influència tenen els mitjans de comunicació en els joves pel que fa a l'alimentació.

JANET ARREDONDO PADILLA

Estudio de Crónica del rey pasmado de Gonzalo Torrente Ballester

Aquest treball de recerca és l'estudi d'una obra literària en llengua castellana. Analitza l'argument, els personatges, l'autor, l'estructura, el context històric, la visió de l'autor, la situació de la història en l'espai i el temps, etc. Per això s'ha fet una anàlisi aprofundida d'aquests i d'altres aspectes relacionats amb l'obra.

M. CARME SOLANES MONTALÀ

Explotacions ramaderes ovines

En aquest treball es tracten els principals aspectes relacionats amb les

explotacions ramaderes ovines com ara: salut, menjar, tipus d'explotacions, etc. Principalment m'he basat en les explotacions de pasturatge/corral, mitjançant un treball de camp basat en l'estudi de l'evolució d'un corder des que neix fins que és portat a l'escorxadador.

GEORGINA ROVIRA DEUTÚ

Alimentació i esport

En aquest treball he intentat aprofundir, per una banda, en el tema de l'alimentació: els grups de nutrients i aliments, les dietes per perdre pes i les malalties que es deriven dels mals hàbits alimentaris. I, en segon lloc, m'he centrat en l'esport: les calories que es cremen i les dietes que porten a terme els esportistes segons la qualitat física que vulguin millorar. A partir de tot això he esbrinat els hàbits alimentaris dels alumnes de 2n de Batxillerat.

SABINA PUIG AGUILAR

Higiene i salut dels cavalls

Aquest treball ha consistit en un resum de les cures que comporta un cavall i de la prevenció de malalties per tal de poder assegurar-li una bona salut i una millor condició de vida.

SANDRA PALAU VALLS

Història d'Egipte i els misteris d'Akhenaton i Tutankhamon

El meu treball fa un repàs dels tres mil anys de la civilització egípcia i sobretot dels faraons que hi va haver. M'he centrat en dos dels més importants: Akhenaton (el Rei Heretge) i el seu fill Tutankhamon. També he estudiat els misteris que hi ha al voltant dels faraons i que, possiblement, mai arribarem a descobrir. Al final, en els annexos, he inclòs una llista dels principals déus i la biografia de Howard Carter, descobridor de la tomba de Tutankhamon i de les escriptures egípcies.

IVAN COTS SERRET

La Revolució Russa al cinema

El meu treball explica la primera revolució del segle XX, la Revolució Russa, a partir de tres pel·lícules, les quals he analitzat des de dos punts de vista, l'interior per S.Einsestein i l'exterior per D.Lean.

ANNA SUÑÉ URBISTONDO

El simbolisme de l'esvàstica

Aquest treball té com a objectiu explicar el significat d'aquest símbol durant la història per tal d'entendre per què va ser adoptat com a símbol del nazisme.

GERARD BOLEDA LLENAS

El camí del nazisme

En aquest treball he intentat analitzar quines van ser les bases del nazisme i buscar tant els seus orígens com els aspectes psicològics que centraren aquesta ideologia. També he fet un repàs de les principals actuacions dels nazis pel que fa a la persecució que es va fer als jueus durant el període del govern de Hitler.

JÉSSICA SERRANO CELIS

La quiropràctica

El meu treball de recerca vol aprofundir en una innovadora medicina alternativa, la quiropràctica. Primer, he fet una part teòrica en què he buscat els orígens de la quiropràctica: què és, en què consisteix, les malalties més habituals que s'hi tracten, a qui va adreçada, com funciona el sistema nerviós, etc. Després, per poder aprofundir més sobre la seva eficàcia i el seu funcionament, he realitzat diverses entrevistes a pacients, a una doctora en quiropràctica, a metges convencionals i a fisioterapeutes. La doctora en quiropràctica m'ha explicat moltes experiències que m'han permès conèixer millor aquesta tècnica. Per últim, he passat uns qüestionaris per poder conèixer el percentatge de població que coneix la quiropràctica.

JORDI FERRÉ FARRÉ

Leonardo da Vinci

El meu treball de recerca estudia la vida menys coneguda de Leonardo da Vinci. En el treball hi ha temes relacionats amb la pintura i la investigació; amb l'arquitectura i les seves relacions amb alts representats de la vida aristocràtica de França i Itàlia; amb estudis d'enginyeria de màquines civils i de guerra i, finalment, s'explica tota la seva relació amb el món anatòmic i la importància que tingué en el seu temps. El treball acaba amb un annex que il·lustra la figura de Leonardo com a referent literari i cinematogràfic.

FRANCESC FERRÉ MAGRIÑÀ

La cervesa: Beneficis per a la salut

El meu treball està basat en els orígens, les característiques i els beneficis per a la salut d'aquesta beguda, tan important arreu del món. La cervesa ha estat sempre, des de l'antiguitat, molt apreciada per la societat gràcies als beneficis que comporta. També ha estat criticada: és cert que la cervesa engreixa molt i que és la causant de la panxa cervesera?

ANNA CANELA

La desprotecció infantil i els recursos a la infància

Aquest treball pretén analitzar la situació de la infància en risc, des de les causes fins als recursos de l'administració, a partir de l'estudi d'un Centre Residencial d'Acció Educativa.

KERENA IGLESIAS SANCHO

La publicitat i el consumisme

En aquest treball, he volgut esbrinar com influeix la publicitat en el consum. Per això he analitzat primer quines són les estratègies que s'hi usen, quins mitjans s'utilitzen per difondre-la, i, finalment, com afecta en el comportament del consumidor. Amb aquesta recerca he pogut comprovar que una gran part de la publicitat actua persuadint el consumidor i creant-li noves necessitats.

CRISTINA AYALA BENET

La publicitat televisiva dhir i avui

Aquest treball de recerca analitza els conceptes clau de la publicitat i els del màrqueting, els recursos publicitaris, el llenguatge publicitari o les agències publicitàries, i pretén generar una visió global de l'evolució històrica de la publicitat en el mitjà de comunicació televisiu.

MONTSERRAT PÉREZ GALLEGO

L'atenció al nounat (Puericultura)

La primera part del meu treball es basa en l'estudi de totes les cures que ha de tenir el nounat després del part. La segona part es fixa en un estudi fet a dones que han estat mare recentment per saber quin grau de coneixement tenen de les qüestions tècniques relacionades amb l'atenció al nounat.

SIMEÓ MOLAS MARTÍ

Les Flors de Bach: teràpia o superstició?

Em vaig marcar com a objectiu principal del meu treball poder comprovar quina efectivitat de curació tenen les teràpies florals amb Flors de Bach, ja que aquests nous tipus de tractaments s'estan introduint actualment en la societat. D'aquesta manera vaig pretendre demostrar que no s'han de subestimar ja que, tal com he demostrat tenen uns percentatges de guarició molt semblants als de la medicina convencional.

GEMMA BONELL ANGLÈS

Les Pobles i els municipis

En aquest treball he parlat sobre les festes, els costums, les associacions i les revistes que es podien trobar a les Pobles durant l'època del franquisme i en l'actualitat. He comparat les dues èpoques per observar l'evolució dels canvis que hi ha hagut durant aquests anys.

DANIEL MONFORT CEBRIÁN

Les tribus urbanes violentes

El treball de recerca que he fet analitza les tribus urbanes que utilitzen la

violència com a actuació habitual en la seva rutina. Primerament, he fet quatre tipus de classificacions, relacionades amb les tribus urbanes: música, ideologia, utilització de les noves tecnologies i utilització de la violència. Posteriorment, he aprofundit en els aspectes físics i ideològics dels coneguts *skinheads* i els *latinkings*.

MARTA CONESA SAMANIEGO

L'homeopatia

L'homeopatia és una teràpia natural alternativa que es basa en l'administració de petites dosis de medicina seguint el principi de similitud. Aquest treball es divideix en dues parts: una part teòrica on parlo del creador d'aquesta teràpia, dels principis en què es basa i de la fabricació del medicament homeopàtic entre d'altres coses. Tot seguit, hi ha diverses entrevistes a professionals que treballen dia a dia amb l'homeopatia i a persones que han seguit un tractament homeopàtic, cosa que ens permetrà de conèixer millor aquesta teràpia.

MERELYN CONTRERAS RUEDA

L'organització de l'aula en l'educació infantil

En aquest treball de recerca he intentat transmetre la importància de l'organització d'una aula en l'educació infantil. Per aquest motiu, n'he explicat els aspectes més importants i he exposat com està organitzada una llar d'infants i una aula de pàrvuls. També n'he analitzat l'evolució per tal de poder extreure'n conclusions.

JÈSSICA BELTRAN CASACUBERTA

Els llenguatges de la publicitat

Aquest treball pretén estudiar els diferents codis, ja sigui del llenguatge, la imatge, el so o els colors, de la publicitat mitjançant l'anàlisi d'una sèrie d'anuncis de la premsa escrita i de la televisió.

NEUS PÀMIES I JUÁREZ

Vessaments petrolífers al mar: les mareas negres

Les mareas negres són un problema creixent a la nostra societat. En aquest treball he intentat analitzar les causes més freqüents que provoquen aquest fenomen, les conseqüències que comporten, tant a nivell social, ambiental, com econòmic. He analitzat alguns dels mètodes que poden utilitzar-se per a tractar els efectes negatius d'una marea negra. També he fet una breu comparació de tots els desastres petrolífers que s'han produït al llarg de la història.

ANABEL REVELLES LARA

Revolució cel·lular

El meu treball consisteix en l'estudi de l'evolució del càncer i els problemes que comporta. M'he centrat principalment en l'estudi de dues malalties que es produeixen a conseqüència d'un tumor: el medul·loblastoma (càncer en la part posterior del cervell en els infants) i la metastasi (extensió del càncer per tot l'organisme d'un ésser humà).

EMÍLIA FORT MOLAS

Tàrraco, itinerari pels edificis d'oci

Aquest treball pretén donar a conèixer els aspectes més generals de Tàrraco i, sobretot, ser una guia específica dels edificis d'oci de la ciutat romana (el circ, l'amfiteatre i el teatre).

MAXIM KUPRIYENKO

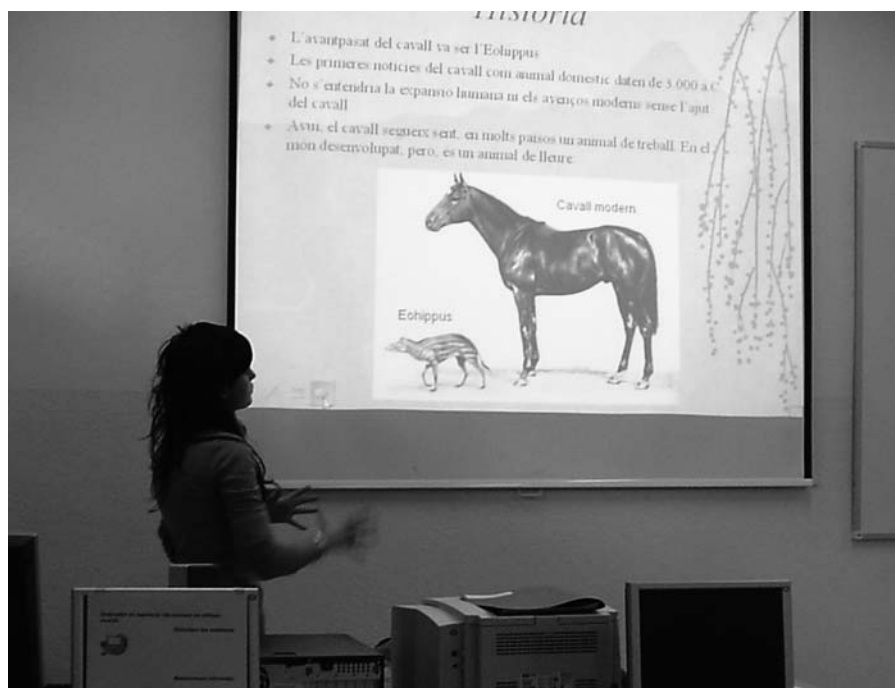
Revolució Russa

El meu treball es basa en l'estudi de la Revolució Russa i del comunisme. A més a més, aprofundeixo en dues de les figures més importants de l'època: Lenin i Stalin. Finalment, hi ha una breu explicació sobre la URSS.

PATRI SÀNCHEZ PAISANO

Valls i la Guerra Civil

En aquest treball de recerca, després de fer una introducció general a la Guerra Civil espanyola, he volgut donar una visió específica de com es va viure a Valls, deixant una mica de banda les qüestions polítiques i centrant-me més en la vida social de la població.

VIATGE A TENERIFE: 4T D'ESO

1/04/06

Nerviosos tots estem perquè a Tenerife ens n'anem.

A l'avió hem pujat i mal d'orelles a tots ens ha agafat.

Estimat diari: avui ha començat el nostre viatge a Tenerife. Hi hem anat quaranta-tres alumnes de 4t d'ESO i els professors que ens hi han acompanyat són el Felip Brunet, el Sergi Cortés, la Lorena Farnós i l'Andreu Ruiz.

A les 9 del matí hem sortit en autocar des de Valls i, una hora més tard, ja hem arribat a l'aeroport de Barcelona. El viatge en avió ha estat entretingut ja que molts de nosaltres no havíem volat mai i estàvem nerviosos. A més a més, hem hagut de posar-nos diverses vegades el cinturó ja que hi ha hagut turbulències durant el vol.

Només arribar a l'aeroport de Tenerife hem notat un pronunciat canvi de temperatura; a tots ens molestava la roba i feia molta calor. Cap a les 6 de la tarda hem arribat als Apartamentos Palmeras Playas i ens hem distribuït en habitacions de 3 o 4 persones. A l'hotel hi ha piscina, pista de pàdel, un joc d'escacs gegant i una plaça on els nens petits poden jugar. El viatge ens ha cansat molt però, tot i així, molts i moltes no s'han volgut perdre el partit de futbol del Barça-Madrid. I a la nit hem sortit de festa.

2/04/06

- Avui, amb la calor que fa, hem d'anar amb vaixell?

- Posat crema i no et queixis, que si no te'n poses et cremaràs!

A primera hora del matí ens han vingut a buscar en autocar per anar a la platja Las Américas, on hem agafat un vaixell que ens ha fet un passeig fins a Los Gigantes.

La majoria de nosaltres no s'ha posat crema protectora i s'ha cremat, però el viatge ha valgut la pena perquè hem vist molts dofins i quan hem arribat als penya-segats Los Gigantes, ens hem banyat al mar. Després de banyar-nos a l'Atlàntic, ens han donat el dinar i hem tornat a fer el viatge cap a la platja Las Américas. Abans d'arribar-hi, els tripulants del vaixell ens han convidat a beure licor de plàtan i cava.

3/04/06

Hem agafat un trenet des del centre de Puerto de la Cruz que ens ha portat a Loro Parque, molt a prop d'aquesta ciutat. Ens ho hem passat molt bé, ja que hem vist molts espectacles i molts animals; no només hi havia lloros, sinó que també hi havia dofins, foques, pingüins i tota classe d'ocells. Cap a les 5 de la tarda hem tornat cap a Puerto de la Cruz amb el trenet i alguns han aprofitat el vespre per comprar records de la ciutat o descansar a l'hotel ja que a la nit hem anat de gresca.

4/04/06

Estimat diari, avui, hem tingut el dia lliure, i alguns l'han aprofitat per visitar una mica més a fons Puerto de la Cruz; d'altres per banyar-se als Llacs Martiánez, per anar a la piscina o per descansar a l'hotel. Tot i així, ens hem llevat com cada dia per anar a esmorzar a les 9 del matí.

5/04/06

Segons el programa havíem d'anar al Jardí Botànic, però finalment hem decidit que seria molt més profitós anar a la capital de Tenerife, Santa Cruz. Hi hem anat amb *las guaguas*, així en diuen dels autobusos. Allí hem passejat per la ciutat i tots hem aprofitat l'ocasió per comprar molts regals, tant per a les famílies com per a nosaltres. A les cinc de la tarda ens hem trobat a la plaça Espanya per anar tots junts cap a l'estació de Santa Cruz i tornar cap a Puerto de la Cruz.

6/04/06

Avui tots estem molt cansats, ningú té ganes d'anar enlloc, però hem d'aga-

far l'autobús per fer una ruta pel nord de l'illa. Primerament, ens hem aturat a Garachico on hem vist com les roques formaven una espècie de piscines en què la gent es podia banyar. Després hem anat a Icod de los Vinos, on hem tornat a fer una volta amb trenet per tot el poble i, finalment, hem arribat al jardí on hi ha el *drago* mil·lenari. Després de dinar havíem de dirigir-nos a la platja Las Teresitas, però fa molt mal temps i decidim tornar cap a l'hotel. Tot i així, ens aturem davant d'un parc on hi ha camells i aprofitem l'ocasió per fer-los unes quantes fotografies.

Hem tingut una petita incidència amb l'autobús quan hem arribat a Puerto de la Cruz. El conductor ha passat per un carrer on hi havia un senyal de direcció prohibida. A més a més, el carrer era estret i feia pendent. S'ha quedat travat i no podia continuar avançant; alguns alumnes han baixat a apartar i "aixecar" els cotxes que molestaven però, abans de poder continuar, un policia municipal l'ha fet

retrocedir cap endarrere i nosaltres hem aprofitat per anar a peu cap a l'hotel. Arriba la nit, estem molt cansats; però, la festa, no ens la traurà ningú!

7/04/07

Amb la tristor de pensar que és l'últim dia que passem a Tenerife, hem anat al Teide. Abans d'arribar-hi hem visitat l'Observatori i ens ha agradat molt, ja que hem après i hem descobert moltes coses, com per exemple que l'Observatori del Teide és un dels més importants del món, gràcies a la seva situació geogràfica, ja que és a prop de l'equador.

Després hem fet un mos, amb la companyia de molts llangardaixos que es passejaven tranquil·lament per les roques. Però abans de dinar hem entrat al museu que hi ha al peu del Teide i hem après moltes coses sobre els volcans. Finalment, hem deixat els llangardaixos i hem anat cap a Las Cañadas, on fotografiem les pedres que apareixien als bitllets de les anti-

gues pessetes i, fem un tomb per aquesta zona plena de roques espectaculars.

8/04/06

Avui, estimat diari, estem molt tristos; hem de dir adéu a Puerto de la Cruz i a les Illes Canàries, a les vacances, a les festes, etc.

Ens hem hagut d'aixecar ben d'hora per poder esmorzar i agafar l'autobús a les 8; ens ha portat cap a l'aeroport del sud. A les onze hem facturat les maletes i cap a la una del migdia hem pujat a l'avió. Un cop a Barcelona, hem esperat pacientment les motxilles i després hem pujat a l'autobús que ens porta a Valls on ens esperen els nostres pares.

Amb tristor ens hem acomiadat i cap a casa hem marxat.

ESTER OLIVA
ROSER ROSELLÓ
MARIA SOBERANO

EL CFGM DE COMERÇ SE'N VA DE CREUER!

Dilluns 3 d'abril, els alumnes del CFGM de Comerç vam emprendre el viatge per fer un creuer pel Mediterrani. Vam marxar cap al port de Barcelona on ens esperava el vaixell Gran Mistral. La sortida va ser molt bonica. Tots ens vam sorprendre quan vam veure les instal·lacions del vaixell, i en posar-hi els peus ja ens esperava una festa a la coberta amb grup d'animació que ens convidava a gaudir de l'inici del creuer. A més a més, ens vam trobar amb molts altres estudiants que com nosaltres feien el viatge de final d'estudis.

Vam navegar durant tot un dia i aprofitarem l'ocasió per descobrir l'equipament i els espectacles de què podríem gaudir durant tot el creuer: piscines,

jacuzzis, discoteca i tot tipus d'activitats programades com ara espectacles, festes, sopars, massatges, etc.

El nostre segon dia de creuer ja vam tocar terra; concretament vam arribar a Livorno, des d'on vam anar a la ciutat de Florència, de la qual vam visitar els indrets més bonics, i sobretot la catedral. Aquella mateixa nit, un cop al vaixell, molts vam aprofitar l'ocasió per descobrir els diferents espectacles que se'ns oferien i per ballar una mica a la discoteca.

Dimecres, el nostre tercer dia de creuer, el vam passar a Roma. Desembarcàrem a Civitavecchia i vam llogar un taxi per fer un tomb per tota la ciutat de Roma. Primer vam anar al Vaticà, on vam tenir la sort de poder veure el Papa en una jornada per la pau; tot seguit vam anar a la Fontana de Trevi, a la plaça d'Espanya, a la de Nabona, a la de la República i al Coliseu, entre altres llocs d'interès turístic.

Dijous, va ser el torn de visitar Nàpols i ens va decebre bastant, ja que és una ciutat bruta. L'endemà vam visitar Malta, on llogàrem dos carros que ens van passejar per gairebé tota la ciutat. Un cop al vaixell no hi ha res millor que un bon bany a la piscina i al jacuzzi per descansar.

Al dia següent, cap a les 6 del matí aproximadament, vam arribar al port de Tunísia. Els tunisians no paraven d'oferir-nos taxis i regatejaven el preu. Durant tot el dia vam tenir l'oportunitat de visitar Cartago, Sidi Bou Said i la Medina.

Finalment, després d'aquesta última visita, vam navegar durant tot un dia fins arribar dilluns a les set del matí al port de Barcelona. La conclusió del creuer és que ens ho vam passar d'allò més bé.

ESQUIADA A ESPOT ESQUÍ-2006

Com ja és habitual en els darrers cursos, el departament d'Educació Física de l'Institut organitzà l'esquiada anual per als alumnes del centre. Els dies 30 i 31 de gener i 1 de febrer noranta persones, entre alumnes i professors, es van desplaçar a l'estació hivernal d'Espot Esquí, a la comarca del Pallars Sobirà, per practicar l'esquí. Després d'un cap de setmana d'intenses nevades arreu de Catalunya i amb el paisatge ben blanc, vam gaudir de tres dies d'esquí immillorables, tant pel que fa a l'estat de la neu i el de les pistes com pel que fa al clima. Les bones condicions de la neu i la convivència entre els alumnes de diferents nivells educatius van fer que tothom gaudís d'aquests dies practicant aquest esport d'hivern.

VIATGE A L'ANTIGA EMERITA AUGUSTA (del 25 al 28 d'abril)

TEXT I FOTOGRAFIES: ALUMNES DE CLÀSSIQUES DE 2N DE BAT

Dimarts, 25 d'abril

Després d'unes quantes hores de tren, els quinze alumnes de Llatí i de Grec de primer i de segon de Batxillerat vam arribar a Mèrida. Eren ja quarts de deu i la calor es feia notar. Tot i així mai haguéssim arribat a imaginar que els següents dies allò seria gairebé un forn.

Nosaltres, per la nostra banda, després d'arribar a l'hostal La Salud, i després de sopar una mica al bar que hi havia just a sota (el bar Tapa-Tapa), vam anar a fer un tomb fins al pont de Lusitania (de construcció moderna) i, després, al pont romà que travessa el riu Guadiana.

EMERITA AUGUSTA

A finals del segle I aC Publi Carisi, sotmès a les ordres de l'emperador Octavi August, decidí assentar els soldats veterans de les Legiones V Aludae i X Gemina damunt l'antiga i estratègica població d'Emerita Augusta, situada al centre de la regió d'Extremadura i a la vora del riu Guadiana l'any 25 aC.

Dominada la península pels romans, aquests decidiren dividir-la en tres províncies: Bètica, Tarraconense i Lusitània, essent Mèrida la capital d'aquesta darrera, coneguda des d'aleshores com a Emerita Augusta. Durant segles, i fins a la caiguda de l'Imperi Romà d'Occident, Mèrida va ser un importantíssim centre jurídic, econòmic, militar i cultural, segons totes les fonts un dels centres administratius romans més importants de l'occident peninsular.

El pont romà té una longitud de 792 m i té seixanta arcs. Consta de tres trams, el primer dels quals és el que millor conserva l'estil original. El pas del temps obligà a fer-hi una sèrie de modificacions i restauracions de les quals destaquen les efectuades al segle XIX, i que són les que li han donat el darrer i definitiu aspecte. La construcció és de la mateixa època de la fundació de la ciutat, és a dir, al voltant de l'any 25 aC.

El pont romà sobre el riu Guadiana.
Al fons, el modern pont Lusitania

Dimecres, 26 d'abril

L'endemà, havent esmorzat, teníem previst de veure l'obra de teatre *El soldat fanfarró* (*Miles gloriosus*) de Plaute, però abans vam anar a visitar el temple de Diana que, malgrat que és molt petit, està prou ben conservat. De camí cap al mencionat temple, vam aturar-nos a observar l'arc de Trajà, situat a la part cèntrica de la ciutat; fa quinze metres d'altura i nou d'amplada, i està construït a base de grans carreus i dovelles de granit, probablement recobert de marbre en altres temps. Molts autors assenyalen que aquest arc no era un arc triomfal i, probablement, fou una porta monumental, situada justament al cardo de la ciutat que donaria entrada al fòrum provincial.

L'imponent Arc de Trajà

El temple de Diana, per la seva banda, està destinat al culte de l'emperador i fou realitzat entre el final del segle I aC i el principi de la centúria posterior. Dels edificis arquitectònics religiosos de l'època romana de la ciutat és l'únic que es conserva, gràcies a la magnífica restauració que s'hi ha dut a terme i gràcies al fet que la seva estructura va ser aprofitada al segle XVI per a la construcció del palau del Conde de los Corbos, d'estil renaixentista. És de planta rectangular, envoltada de columnes (perípter). Les columnes acanalades de granit estaven estucades i pintades de vermell, i anaven rematades amb pilars d'estil corinti. També hi havia una cel·la i una galeria porticada que, juntament amb les escultures, ens parlen de la importància religiosa del temple i de la seva advocació imperial.

El temple de Diana és un dels símbols més coneguts de Mèrida

Finalment vam arribar al teatre romà, on, després d'estar fent cua envoltats de moltíssima gent (gent que, tant dins com fora, no va parar de cridar) vam poder seure on ens tocava i, afortunadament, des d'allí vam veure molt bé les representacions. Això sí, aquest "molt bé" no inclou del tot la calor, la qual –tot i que no la vam poder evitar–, a quarts de dotze del matí –i a qualsevol hora del dia– ens feia recordar que érem en una mena de sauna. *Miles gloriosus*, de Plaute, explica la història del jove Pleusicles, que està enamorat de Filocomasia, la qual també li correspon. Malgrat tot, la jove és lliurada en matrimoni per la seva vella mare a Pírgopolínices, un soldat de baixa categoria. Mesos més tard l'esclau de Pleusicles, Palestrió, és raptat per uns pirates i venut casualment al mateix soldat. En arribar, troba l'antiga núvia del seu amo i, després de convertir-se ràpidament amb habilitat i intel·ligència en el favorit del militar, decideix tramatar un pla per a tornar a unir els dos amants. Per això fa arribar a Efes al seu antic amo i, amb l'ajuda d'un veí, tractarà d'enganyar el militar.

A la tarda, després de dinar, visitarem l'aqüeducte de San Lázaro (anomenat també Rabo de Buey). La seva construcció es realitzà per poder pal·liar les crescudes i la vall del riu Albarregas, i també per a conduir les aigües de captacions subterrànies. Tenia aproximadament mil sis-cents metres de longitud i setze d'alt, però avui en dia només se'n conserven tres pilars, units a la part baixa per arcs de granit i de totxanes els de la part alta. L'aqüeducte conduïa l'aigua a la zona del teatre i de l'amfiteatre, i al centre de la ciutat a través de dos ramals.

Ben a prop d'aquí hi havia el circ, que probablement fou construït al segle I dC. Va tenir un aforament de trenta mil espectadors, fet que el converteix en un dels més grans del món romà. De l'espina central, que fa dos-cents trenta-tres metres, només en queden els fonaments situats sota l'arena

Les restes de l'aqüeducte de San Lázaro

d'aquest extens circ. Les còaves o grades es dividien, de la mateixa manera que els altres edificis destinats a l'espectacle públic, segons classes socials. La *porta pompae* donava entrada a les cerimònies i allí han estat localitzades les *dotze carceres* o cava-llerisses.

Les dimensions del circ romà de Mèrida són espectaculars, com dos camps de futbol

Havent visitat tot això, tornarem a dirigir-nos al teatre, aquest cop per veure *Antígona* de Sòfocles, tragèdia representada a Atenes segurament el 441 aC. Els germans de la protagonista, Etèocles i Polinices, han mort l'un a mans de l'altre rivalitzant pel poder de Tebes. Creont, el nou rei, honora Etèocles i ordena no donar sepultura a Polinices. Antígona, però, burla la prohibició i el colga. Detinguda i portada davant Creont, invoca les lleis divines que sostenen la seva acció, però el rei oposa les lleis de la ciutat i ordena la mort de la noia. Hèmon, fill de Creont i promès d'Antígona, se suïcida, i Eurídice, mare del primer i muller del segon, corre la mateixa sort.

Amb les esques ben vermelles vam marxar del teatre i vam disposar d'una mica de temps lliure per fer el que ens vingués de gust fins a l'hora de sopar, moment en què jugava el Barça contra el Milan. Qui més qui menys, tothom seguia de reüll el partit i, després de sopar i d'haver vist la classificació dels blaugrana, uns quants anàrem a investigar com és la vida nocturna a Mèrida.

Dijous, 27 d'abril

L'endemà de bon matí, i després d'haver esmorzat, una guia turística ens acompanyà a visitar l'amfiteatre, la casa de l'amfiteatre, el teatre i el Museu Nacional d'Art Romà. A continuació, us oferim una breu explicació del que la guia ens explicà dels esmentats edificis:

• L'amfiteatre romà

Davant del teatre, a pocs metres, hi ha el recinte dedicat principalment a espectacles de gladiadors i d'animals salvatges: l'amfiteatre romà. Va ser inaugurat l'any 8 aC i hi cabien uns catorze mil espectadors. És de planta el·líptica i en destaca l'arena, on es desenvolupaven els espectacles. Les tres portes monumentals al nord, sud i est, comuniquen l'exterior de l'amfiteatre amb l'arena. Als extrems nord i sud hi ha diverses sales, algunes usades pels gladiadors i d'altres on es tanquen les feres.

L'amfiteatre emeritense: *Ave Caesar, morituri te salutant*

• La casa de l'amfiteatre

Fora del recinte del teatre i de l'amfiteatre es conserven les restes d'unes possibles mansions romanes, la de l'Amfiteatre i la de la Torre de l'Aigua, datades als segles III i IV, que es continuen excavant des de fa anys. A les estances d'aquestes mansions s'hi ha trobat algunes restes pictòriques de gran qualitat, i un paviment amb una excel·lent representació de la deessa Venus amb Eros i una altra amb una escena de la verema.

També cal destacar-ne les zones termals, els pous, els forns, les cuines, els peristils, les conduccions d'aigua, els jardins, les restes de la muralla i un tram d'aqüeducte. Posteriorment, aquesta zona va ser utilitzada com a necròpolis a partir del segle V.

• El teatre romà

Certament, el teatre romà és el monument més emblemàtic i visitat de la ciutat. La construcció, patrocinada per Marc Agripa, gendre d'Octavi August, data de la mateixa època que la fundació d'Emèrita, i fou inaugurat entre els anys 16 i 15 aC.

El teatre romà

La capacitat del teatre era d'unes sis mil persones. La grada o còava està dividida en tres trams, els quals al mateix temps acollien les diferents classes socials romanes que habitaven la ciutat. Davant de la còava se situava l'*orchestra* semicircular, destinada al cor. El *frons scaenae* està compost

d'entrants i de dos ordres de columnes superposats, tot decorat amb escultures. A la part posterior del *frons scaenae* hi ha diverses estances que eren utilitzades pels actors, el *postcaenium*, amb un peristil enjardinat, i una petita càmera rectangular destinada al culte imperial.

• El Museu Nacional d'Art Romà
Aquest edifici, que fou inaugurat al 1986, és obra de l'arquitecte Rafael Moneo Vallés, i està situat davant l'entrada del teatre i de l'amfiteatre. L'arquitecte, utilitzant la totxana com a matèria bàsica, va dissenyar el museu tenint en compte la finalitat per a la qual és destinat; ens recorda sistemes de construccions romanes clàssiques i compta amb una original i encertada

El Museu Nacional d'Art Romà

il·luminació natural que li proporciona un encant especial durant la visita diürna. Durant les excavacions realitzades per a la construcció del museu, es van trobar restes arqueològiques d'un gran interès, com ara cases romanes –algunes amb restes de pintures–, una calçada romana, conduccions hidràuliques, etc., i que avui són visitables a la cripta del museu. Sens dubte el caràcter didàctic del Museu Nacional d'Art Romà és present en totes les plantes ja que té una distribució molt encertada dels temes i unes ajudes gràfiques d'enorme interès per al visitant.

Finalitzada aquesta visita turística vam anar a dinar i ens reunírem una mica més tard amb l'objectiu de visitar la Casa del Mitreu i, seguidament, el Columbari. L'aparició de les restes d'una casa senyorial romana o *domus*, a la mateixa ubicació del possible santuari mitraic, li ha donat el nom amb el qual actualment és coneguda aquesta antiga residència d'època romana. La casa, construïda al voltant de tres patis, té habitacions familiars, dependències comercials o industrials, jardins, peristil i termes. Cal destacar-ne les pintures murals i mosaics, i en especial el "Mosaic Cosmogònic", un dels més interessants i atractius dels que s'han trobat a l'occident peninsular. El recorregut per aquest monument està didàcticament senyalitzat, i el disseny actual de les passarel·les permet una visió molt encertada de tots els detalls de l'edifici.

Casa del Mitreu

Aquella mateixa tarda vam anar a veure l'última representació que teníem prevista: *Èdip Rei*, també de Sòfocles. La tragèdia se situa a Tebes, on homes i animals moren. L'oracle dèlfic diu que, per aturar la pesta, cal castigar l'assassí de Lai. Tirèsies, l'endeví, i locasta configuren la intriga del drama, fins que Èdip és presentat com l'assassí i l'incestuós pel fet d'haver matat Lai, el seu pare, sense ser-ne conscient i, també, pel fet d'haver-se casat amb la seva mare, Jocasta. En saber-ho, aquesta última se suïcida, i Èdip s'arrenca els ulls.

Com el primer dia, vam tenir una

estona de temps lliure i, després de dutxar-nos i sopar vam decidir que, si era l'última nit que passàvem a Mèrida, bé havíem d'aprofitar-la.

Divendres, 28 d'abril

Encara que l'endemà calia que arribéssim a l'estació de tren a les vuit del matí, vam sortir i, com que era dijous, hi havia més ambient que la nit anterior. L'endemà tothom arribà a l'estació a l'hora que havíem quedat però, com acostuma a passar amb els trens d'aquest país, el nostre va arribar amb gairebé quaranta minuts de retard; quaranta minuts que van servir per "descansar".

Després d'aprofitar (almenys alguns de nosaltres) el trajecte fins a Madrid per fer una becaïneteta, i un cop vam haver fet transbord, els entrepans que va fer-nos el nostre amic cambrer del Tapa-Tapa (entrepans amb més all que tomàquet) van començar a fer la feina i a causar furor entre els passatgers a causa de la seva oloreta. De totes maneres, segurament que se'ls va menjar poca gent ja que els entrepans del bar del tren feien més bona pinta.

Teatre clàssic en directe al Teatre Romà de Mèrida: una passada!

Finalment, vam arribar a Valls pràcticament sense haver-nos adonat que havíem estat a Mèrida, ja que l'estada es va fer tan breu com un obrir i tancar d'ulls. No obstant això, hem de dir que ens va agradar molt i que vam passar-nos-ho molt bé. De ben segur que recordarem aquest viatge amb un somriure a la cara!

ALUMNES PARTICIPANTS

- 1r de Batxillerat:
Ceci Alfaro
Laia Aymerich
Maria Izquierdo.
- 2n de Batxillerat:
Cristina Ayala
Jèssica Beltran
Natàlia Bofarull
Anna Canela
Ivan Cots
Laia Estrada
Emília Fort
Noèlia Rodríguez
Manel Roig
Anna Rufà
Marta Ruiz
Anna Suñé

PROFESSORS ACOMPANYANTS

- Jaume Bosch
- Antoni Marsal

VIATGE DE FINAL DE CURS A MADRID

Cada dia, abans d'anar a dormir, miro les fotos d'aquest viatge. I és que molt pocs ens imaginàvem que a la capital ens ho passaríem tan i tan bé...

–Una excursió de final de curs a Madrid? –ens preguntaven alguns.

–Sí, i què? –responíem.

La recerca del “bueno-bonito-barato” que havíem estat buscant havia donat els seus fruits. Marxàvem els alumnes de grau superior d'Administració i Finances, d'Informàtica i de Mecànica, i van ser molts els detalls que van fer aquesta experiència inoblidable. Un dels petits detalls ja va ser el tren d'anada. Només va costar 44 euros, però en pujar-hi tots vam entendre la raó per la qual només valia això: un viatge de vuit hores que va provocar que arribéssim sense energies a Madrid, vora les 10 del matí d'un diumenge calorós d'abril. En aquells moments la nostra fita era arribar als Apartamentos Tribunal, el nostre centre neuràlgic, per deixar les

maletes i descansar.

Després d'aixecar el nostre campament, l'emoció inicial es va tornar en cansament i vam haver de reposar. A la tarda, els més intrèpids vam sortir a conèixer aquesta espectacular, ordenada i preciosa ciutat. Puerta del Sol, el Oso y el Madroño, tapes, canyes... van ser els protagonistes d'aquella primera tarda. Però les nits a Madrid també es viuen molt intensament, ja sigui diumenge, dimarts o dijous (la nit amb més festa). Així que els més agosarats gaudirem d'una de les nostres millors nits a Madrid, parlant de tu a tu a la famosa discoteca Serrano 41 amb famosos com Gélabale (jugador de bàsquet del Reial Madrid) o Nano (ex jugador del FC Barcelona).

Després d'un somni reparador, ens havíem d'organitzar. Quins llocs hem de visitar? Què hem de fer? Anem a comprar per menjar i beure? Tots aquests temes els debatèrem el migdia següent amb el nostre “teacher”, José Vicente Micó. Vam acordar les feines

a fer, els llocs on anar i què havíem de fer per obtenir més cultura. El primer fou anar a comprar el menjar... Ah!, per si no ho sabeu, teniu genials cuiners aquí al centre. Als apartaments hi havia cuina a l'habitació i es van observar els tres tipus d'habitacions que hi havia: qui tenia imaginació cada dia, elaborant deliciosos guisats, entrecots, etc.; qui volia ser pràctic, amb pasta, carn a la planxa, enciams i d'altres senzilleses, i, per acabar, qui no feia res.

Entre àpat i àpat visitarem una de les millors capitals d'Europa. Ens desplaçàvem en metro o a peu, ja que estàvem allotjats al centre mateix de la ciutat. Ens enamoràrem de l'art contemporani del Reina Sofia, però vam contrastar-ne l'evolució visitant també el gran museu d'El Prado. Dels Picaso, Miró i Gaudí vam passar a les Meninas, Majas, Goya i Velàzques.

Gaudírem del pulmó de la capital, el gran parc del Retiro, on ens vam remullar al llac, a les barques. Aquell

mateix dia ens va acollir el delicat Palacio de Cristal i l'olorosa Casa de las Vacas, sense oblidar-nos de la monàrquica catedral de l'Almudena i l'aristocràtic Palacio Real.

El Santiago Bernabeu i el Palacio de Vista Alegre, també ens van acollir. El primer, en absoluta calma, però el darrer en una semifinal europea on el R. Madrid i el FC Barcelona es disputaven la continuïtat en aquesta competició. Molta eufòria, molt de madridisme, i al final derrota dels catalans. Però de mica en mica, com si fos aigua de pluja, la ciutat ens anava amarrant amb el seu encant.

El poc temps d'oci nocturn que ens quedava l'aprofitàvem com podíem, ja que creïem que entre setmana no hi hauria xou. Que equivocats que estàvem! El gran descobriment va ser la discoteca Joy Eslava, on vam passar unes nits espectaculars i vam xerrar amb personatges tan famosos com Marc Ostarcevic, l'ex de Norma Duval.

Una de les causes de sobrepès d'una gran part de l'expedició vallenca va ser el gran número de canyes begudes durant aquests dies. I és que, senyors, per cada canya, tapa gratis! Sí, sí... si ja tenim ben guanyada la fama del puny, els catalans... El millor lloc: seixanta cèntims, canya i tapa. Espectacular!

El degoteig de detalls arriba al penúltim dia; un dia de compres per l'exultant ciutat, on vam acabar tips de moda, botigues "chic" i de dependents a l'última. A la nit, el Barça-Milan, i després de la "nostra" victòria, cap a celebrar-ho.

El regal que ens vam fer va ser genial. La festa Erasmus era coneguda per tot Madrid. Es feia a discoteca Palacios, un palau literal, amb moltíssimes portes, sales i molta, molta música que feia ballar fins i tot al més serè! Moltíssima gent, molta calor i moltes ganes d'acomiar-nos de la que havia estat la nostra casa per uns dies,

una casa que ens va acollir amb els braços oberts i on esperem tornar com a fills pròdigs.

Potser no vam anar a Holanda. Potser no vam anar a Tunísia. Potser no explicarem als nostres néts les aventures, desventures i emocions viscudes en aquest viatge, però sí que vam anar a Madrid. Sí que vam gaudir de la companyia d'uns companys genials, d'una ciutat espectacular i completa en tots els sentits. Sí que varem tenir la millor companyia que podíem tenir per part del centre (gràcies, Jose, ets genial!). I sí que li ensenyarem les fotos als nostres amics, i sentirem la nostàlgia d'allò que alguna vegada, quan érem joves, vam gaudir.

ELS ALUMNES DEL VIATGE
FI DE CURS 2005-2006 (JOSS)

et recomanem...

LLIBRES

El pequeño caballo blanco
d'Elizabeth GOUDGE

Et recomano aquest llibre de Goudge Elizabeth, una de les escriptores més populars i respectades d'Anglaterra. El llibre, publicat el 1946, va rebre la Medalla Carnegie. És un dels llibres favorits de J.K. Rowling i, segons diu aquesta autora, s'hi va inspirar per escriure Harry Potter.

GOUDGE, ELIZABETH
El pequeño caballo blanco
Salamandra publicaciones y ediciones, S.A., 2004

SONIA TOMEGRÒS REGALADO
1r ESO

Rebels, ni putes ni submises
de Gemma LIENAS

Aquest llibre em va semblar una bona crítica de l'autodiscriminació que una mateixa persona es pot infligir fins a autotorturar-se o fins a abdicar en un home deixant-li tot poder decisor sobre el propi ser. Des del meu punt de vista, està escrit objectivament i aporta una sèrie de casos reals i evidents de la nostra societat. He trobat que és un llibre adequat per a les noies de la meua edat, ja que ens podem considerar dones i hauríem de saber les conseqüències negatives que moltes, abans de nosaltres, han patit per haver reclamat els nostres drets i

llibertats. A través de molt d'esforç hem guanyat el respecte de la societat, però l'autora posa en evidència algunes parcel·les que encara s'han de millorar.

LIENAS, GEMMA
Rebels, ni putes ni submises
Empúries, 2005

MARTA PASCUAL GARCIA
4t ESO

PEL·LÍCULES

La casa de cera

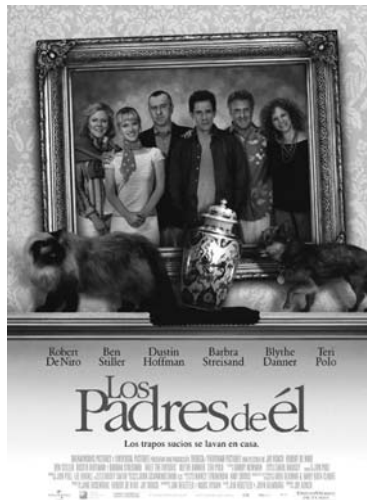
Aquesta pel·lícula de terror, dirigida pel director català Jaume Collet Serra, ens explica la història d'uns amics que van a veure un partit de beisbol i, com que es fa de nit, acampen pel camí. Després tenen un enfrontament amb un conductor misteriós i al dia següent es troben amb una avaria en un dels cotxes i han d'anar al poble més proper per a la reparació. El que no saben és que aquell poble no és un poble normal i corrent.

Aquesta pel·lícula m'ha agradat molt, perquè té un toc de misteri que fa que, en certa manera, la pel·lícula faci més por de la que hauria de fer. L'escena que més m'ha impactat ha estat la del final, en què es descobreix una informació que deixa l'espectador bocabadat.

Director: Jaume Collet-Serra
Repartiment: Emma Lung, Chad Murray, Paris Hilton, Jared Padalecki
Estrena: Juliol 2005
Gènere: Terror
Distribuidora: Warner Sogefilms

JUAN PEDRO LUNA MARTÍNEZ
1r ESO

Los padres de él

Aquesta divertida pel·lícula de Jay Roach tracta d'una parella formada per Pam Burnes (Teri Polo) i Greg Focker (Ben Stiller) que volen anunciar el seu compromís als pares del noi, als quals la núvia i els seus pares encara no coneixen. I quina sorpresa es troben en veure la manera com viuen, com es comporten i què fan! Podríem dir que no són tal com els pares de la Pam voldrien que fossin els sogres de la seva filla. I, per acabar-ho d'adobar, el que en Greg no sap és que la seva xicota està embarassada.

Director: Jay Roach
Repartiment: Ben Stiller, Robert De Niro, Dustin Hoffman, Barbra Streisand
Estrena: Febrer 2005
Gènere: Comèdia
Distribuidora: United International Pictures

ADA FARGAS
1r ESO

RUTES

Ruta amb bicicleta: Valls-Alió-Vila-rodona

La nostra bicicleta gairebé sempre és a casa. Anar amb bicicleta és un esport molt físic però també distret, ja que et pots moure per diversos camins. Enforteix les cames i millora la condició física.

Jo us recomano anar a diferents pobles pels camins. Una ruta que està força bé, amb baixades, pujades, recetes, etc., surt de Valls, enfila el camí cap a Alió i d'Alió a Vila-rodona. Llavors, per un camí que traspasa tres vegades el riu, s'arriba a Aiguamúrcia. Per una mica de carretera es va fins a Santes Creus on s'agafa el camí que forma part de la Ruta del Cister fins a arribar al Pla de Santa Maria.

Per finalitzar, per un últim camí que és gairebé pla, es torna a arribar a Valls i aquí es tanca la ruta. Aquesta excursió, si es vol fer relaxadament, dura unes sis hores. Si tens cotxe o moto i una bicicleta al garatge sense fer servir, jo et recomano provar d'agafar la bicicleta i pedalejar una mica.

MARC GASSOL SABATÉ (4t ESO)

De Picamoixons a Fontscaldes

De Picamoixons fins a Fontscaldes ens trobem un camí molt agradable. Es tracta d'un camí asfaltat, més aviat estret, que travessa camps i boscos i que té dues pujades fortes. La resta és pla. Passa per la zona on es fa el pessebre vivent de Picamoixons, on hi ha una font d'aigua bona i ben fresca que surt de les muntanyes.

El camí es fa bé, exceptuant les dues fortes pujades, per la qual cosa ens ho haurem de prendre amb calma. En arribar a Fontscaldes, es pot seguir pel poble i baixar per la carretera fins a Valls. És un camí d'uns cinc a deu quilòmetres, ideal per fer amb bici o a peu.

ADRIÀ MARTÍNEZ MASIP (4t ESO)

UNA CONSOLA

La consola PSP

La PSP és una consola portàtil molt útil, ja que té incorporat un reproductor d'MP3 i un de mini DVD. És una consola per a nens i per a grans, ja que si has de fer viatges llargs, la pots fer servir per veure una pel·lícula o les fotos que tens a la targeta. Segons la meua opinió, una de les seves millors qualitats rau en el fet que, si et trobes en una zona WiFi, et pots connectar a Internet sense tenir un ordinador. A més, té els millors gràfics que pots trobar en una consola portàtil.

SERGI OLIVENZA
4t ESO

UNA REVISTA

El jueves

Us recomano el setmanari *El jueves*. És una revista d'entreteniment gràfic, bàsicament de còmics. El contingut és principalment polític, però s'hi toquen la majoria dels fets que han ocupat les notícies setmanals. Tot, en aquesta publicació, es tracta des de l'òptica humorística i la més pura ironia. La revista, tot i el seu nom, surt el dimecres.

SERGI
GAVALDÀ
4t ESO

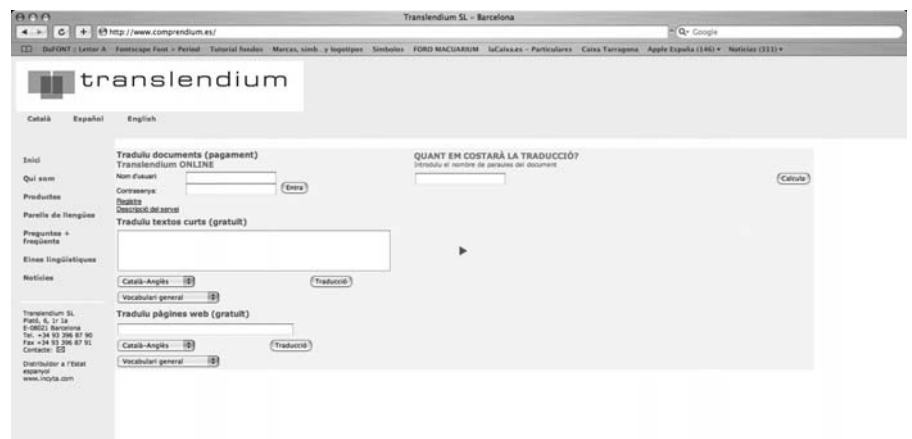
WEBS

www.comprendium.es

Es tracta d'una pàgina web interessant per a les llengües. Permet traduir del català a l'anglès, de l'anglès al català, del català al castellà, del castellà a l'anglès, etc. És una pàgina molt útil quan fas els deures d'anglès, i també quan vols saber com escriure una paraula en català: si porta accent

o no, per exemple. Hi ha un apartat que és gratuït, el de traducció de textos curts, que és el que faig servir, i que no requereix que t'hi enregistris. També tradueix textos llargs, això sí, pagant.

ALEX LINARES GÜELL (1r ESO)

www.radioblogclub.com

Us agradaria poder escoltar alguna cançó o algun grup de música i no teniu ni la cançó ni cap CD del grup? Jo tinc la solució perquè escolteu el que vulgueu a qualsevol ordinador, gratis i sense enregistrar-vos, on-line.

Entreu a la web i us sortirà una barra per buscar el vostre artista o la vostra cançó preferida, la que més us agradi (espero que hi sigui). A mi m'encanta ja que hi trobo de tot. Espero que us satisfaci i que hi trobeu tot el que busqueu.

MAXI GONZÁLEZ (4t ESO)

www.bite-fight.es

Aquesta és una pàgina web pensada per a jugadors als qui agradin els jocs amb una mica d'estratègia. Per poder-hi jugar has d'enregistrar-te anant a l'apartat corresponent i escollint el servidor que vulguis. Després et demanaran una sèrie de dades per emplenar i, tot seguit, ja podràs escollir el clan (llops o vampirs) i començar a caçar, agafar or, trobar aliments, acumular experiència, etc.

Recomano aquesta web a la gent que tingui temps lliure perquè, per arribar a ser un gran jugador, has de passar-t'hi moltes hores. Ja som grandets i hauríem de saber administrar bé el nostre temps!

AITOR GUIJARRO RUIZ (4t ESO)

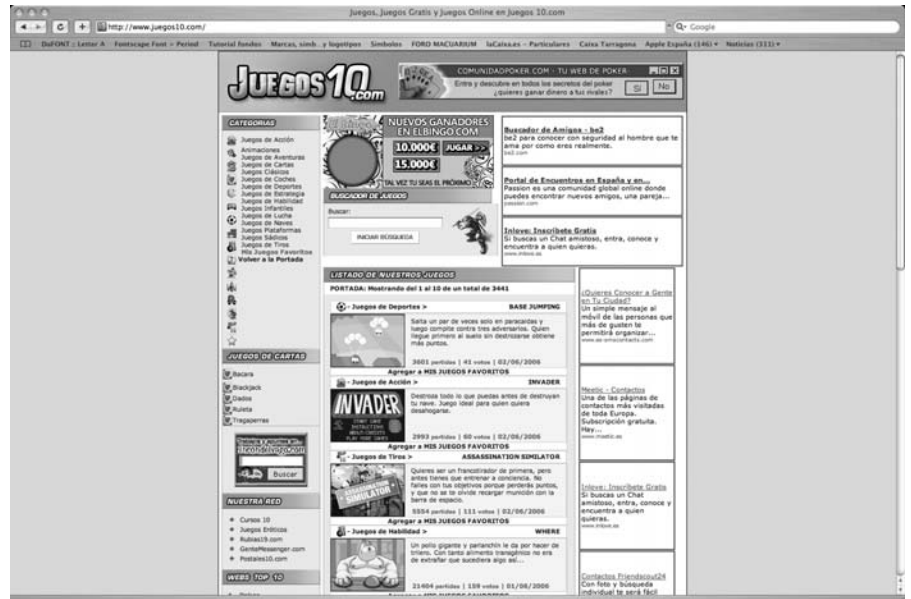
www.foromb.com

Aquesta és una web destinada al món de la bicicleta. Entre altres coses, és un fòrum divers sobre totes les modalitats de bicicleta. Aquí podràs compartir les teves sortides amb BTT, preguntar qualsevol mena de dubte, ensenyar les teves fotografies, etc. Si t'agrada la bicicleta, aquesta és la teva pàgina!

JOAN CASTELLET (4t ESO)

www.habbohotel.es

Bàsicament, et recomano aquest

web perquè és molt divertit: es pot xatejar a través d'uns ninots virtuals i això m'ha agradat considerablement. Et pots crear el teu propi ninot virtual, posar-li el cabell que tu vulguis, la roba, la cara, etc. Quan ja el tens creat, pots anar a sales virtuals com ara pizzereries, restaurants, discoteques, biblioteques, pubs, piscines, etc. També pots tenir la teva pròpia habitació virtual, això sí, has de pagar per posar-hi televisions, llits... De totes maneres, el més interessant és xatejar amb la gent que visita el web a través dels ninots personalitzats.

Pau Bonet (1r ESO)

www.juegos10.com.

En aquesta pàgina web gratuïta pots trobar-hi tota mena de jocs i per a tots els gustos: acció, aventures, clàssics... Hi pot haver més de cent jocs en un mateix grup. També hi ha molta propaganda d'altres webs amigues, en les quals hi ha més jocs semblants als de la web inicial.

A més, també hi pots votar els jocs que t'agraden més perquè els posin a la pàgina inicial, pots agregar-los per poder jugar sense entrar a la pàgina,

o fins i tot sense connectar-te a Internet, com un joc que t'has instal·lat a través d'un CD.

Bernat Villaró Amill (1r ESO)

www.blinblineo.net

www.sandungueo.com

www.reggaeton.fm

Aquests són els webs que us recomano sobre el reggaeton, un tipus de música que arrossega joves a tot el món i que a mi em torna boig. Aquest tipus de música prové d'Amèrica Central, específicament de Puerto Rico i República Dominicana. Va sortir de la combinació de dues músiques prèvies: el hip-hop i el reggae jamaicà.

Ha estat molt criticada per la forma en què s'hi parla de les dones i és acusada de donar tómb només al sexe, les drogues i l'alcohol. Davant d'aquest fet, els cantants de reggaeton han volgut demostrar que aquesta música no és així, que per a ells la dona té un paper essencial i és el que més els importa en aquest món. Per això, han tret cançons amb lletres molt sentimentals i amb un ritme tan enganxós que molta gent ha canviat d'opinió.

El reggaeton comença a tenir fama

mundial a partir de 2003, quan el cantant Don Omar treu la famosa cançó "Dale don dale". Després van arribar nous cantants com ara Daddy Yankee, Wisin y Yandel, Tego Calderón, etc. En aquest moment, els cantants més valorats són Daddy Yankee, que es va donar a conèixer amb la seva cançó "La gasolina", i el duo Wisin y Yandel, que en els últims dos anys han estat una revelació.

Us recomano els següents àlbums: *Pa'l mundo* de Wisin y Yandel, *Los bandoleros* de Don Omar i *Barrio fino* de Daddy Yankee.

CRISTIAN VELÁSQUEZ CARDONA (4t ESO)

UN CONCERT

NON SERVIUM I LOIKAEMIE Música Oi!

De tots els concerts als quals he anat últimament, sens dubte, el de Non Servium i Loikaemie ha estat un dels més emotius i espectaculars. Nom Servium és un grup d'Oi! del país; Loikaemie són alemanys i també toquen música Oi! El primer grup és molt conegut al nostre país i, quan s'organitzen concerts amb gent d'aquesta qualitat, els locals s'omplen de seguida amb fauna de tota mena, majoritàriament, però, joves skinheads –antnazis, en aquest cas– i punks.

El concert va tenir lloc en una coneguda sala de Barcelona, la KGB. El local estava ple de gom a gom; tot i així, es podia ballar amb facilitat. El que més em va sobtar va ser que el vocalista de Non Ser-

vium, mentre l'altre grup tocava, estava ballant entre el públic i fent gresca. L'actuació va durar força estona; tot i així, a la majoria se'ns va fer curt.

Va ser un concert fantàstic! Sempre havia desitjat veure els dos grups en directe. I encara que les seves lletres estan carregades d'unes connotacions polítiques que no comparteixo, la veritat és que, musicalment, valen molt la pena i cada cop que les escolto m'emocio. Per tot això, us recomano sincerament que, si teniu l'oportunitat de veure qualsevol d'aquests dos conjunts musicals en directe, no ho dubteu i aneu-hi, perquè no us en penedireu!

MARINA SÁNCHEZ (1r BAT)

UN PROGRAMA DE RÀDIO

Prohibit als pares

Es tracta d'un programa de ràdio emès per Ràdio Flaixbac d'11 a 1 de la nit, i presentat per Joan Lobató, Oriol Sàbat i la Venus (una sexòloga). Tracta de temes d'actualitat que, segons la meva opinió, resulten interessants per als joves. També hi ha declaracions en directe, actuacions de sexe en directe... D'aquest programa, també se n'han editat dos llibres i podeu trobar-ne més informació al web www.radioflaixbac.net/pap.

Marta Solé Meléndez (4t ESO)

L'evocació d'un record, d'un moment viscut, esclata de sobte quan es destapa el sentit que el retenia. L'aroma fugissera d'una fragància, el tacte d'una carícia amiga, el gust d'un núvol de sucre, la visió de les fulles dels arbres o les notes d'una cançó. Els sentits són el suport dels records, la seva materialització, de tal manera que com més intensa –encara que inconscient– hagi estat una vivència, més oberts hauran estat els sentits a l'hora de captar-la.

Des d'aquestes pàgines et proposem que, per un instant, per un mínim lapse de temps, tanquis els ulls, et relaxis –l'aire fresc a la cara–, en silenci, i a poc a poc apugis el volum i rememoris una cançó, un moment. Quina melodia se't dibuixa? Quin record et ve al cap? A veure, vejам... Els ulls tancats, silenci... Sí, em sembla que sí... La veu estripada d'una noia que canta... "Maybe", sí, potser sí! La Janis Joplin cantant "Maybe"! Ostres... Potser, sí. Potser algun dia tornarem a estar junts...

"Ansiedad", d'El último ke zierre.

"Perquè és molt...! Afecta".

Ivan Cots

"Carolina", de M-Clan.

"M'agrada molt i em recorda l'estiu".

Anna Canela

"Fes la teva amb TV3", de Lax'n'busto.

"Perquè s'acabava el col·le i podia veure Les Teresines.

Anna Suñé

"Ocell negre", de Maria del Mar Bonet.

"Me la cantaven abans d'anar a dormir quan era molt petitona".

Laia Estrada

"Sueños", de Jarabe de palo.

"Té alguna cosa que t'arriba a dins".

Jèssica Beltran

"Hotel California", dels Eagles.

"Perquè la sentia al cotxe de petita amb el meu pare i em porta molts records".

Cristina Ayala

"Santa Marta tiene un pez", popular.

"Me la cantava la meva àvia i em feia molta ràbia".

Marta Ruiz

"Nambut se'n va a la guerra", popular.

"Quan era petita no l'entenia perquè estava en francès, però sempre la cantàvem i ballàvem amb el meu cosí Simeó".

Emília Fort

La del **"Guardaesaldas"**, de Whitney Houston.

"Perquè l'he tinguda sempre a punt de cantar".

Marta Plana

"Madrid", de Perea.

"Perquè m'agrada".

Manel Roig

"Time of my life", de Dirty Dancing.

"Em va marcar la infància: és de l'any que vaig néixer".

Noèlia Rodríguez

"Para tocar el cielo", d'Antonio Vega.

"Perquè reconforta i em tranquil·litza".

Anna Rufà

SENSE TÍTOL

ARIADNA BERTRÁN I ADA FORGAS (1r ESO)

PLANS DE FUTUR

ROSA GÜELL (2n BAT)

SI EN COMPTES DE VERATS DISSECCIONÉSSIM GRANOTES...

ARIADNA BERTRÁN I SÒNIA TOMEGRÓS (1r ESO)

LLUÍS BONIFÀS MASSÓ (VALLS, 1730-1786)

Lluís Bonifàs Massó fou el més destacat d'una nissaga de quatre generacions d'escultors i un dels últims –juntament amb el seu germà Francesc– representants del Barroc a Catalunya.

És la figura cabdal de l'escultura barroca catalana. Des dels vint-i-dos fins als cinquanta-vuit anys, quan morí, treballà per a més de cinquanta pobles de Catalunya, per a Madrid i per a Puerto Rico. Executà quaranta-vuit retaules amb llurs imatges, unes trenta-vuit imatges soles, dotze traces de retaule, cinc misteris de processó, vuit models de sants en fusta d'alzina per a executar en plata, etc. Moltes d'aquestes obres van desaparèixer durant la guerra del 1936-39.

D'entre les obres que se'n conserven sobresurten la figura jacent de Sant Aleix, a Valls (1769); el relleu de Sant Sebastià, a l'Acadèmia de San Fernando de Madrid (1763); els passos de la Solitud (1755) i del Davallament (1766), ambdós de Valls, i la grandiosa llitera de l'Assumpta, de la Seu de Girona (1773).

(Extret de la *Gran Enciclopèdia Catalana*)

reviscola